

Eiropas Savienības
Padome

Briselē, 2018. gada 29. maijā
(OR. en)

9462/18

**Starpiestāžu lieta:
2018/0164 (CNS)**

**FISC 232
ECOFIN 503**

PRIEKŠLIKUMS

Sūtītājs:	Direktors <i>Jordi AYET PUIGARNAU</i> kungs, Eiropas Komisijas ģenerālsekretāra vārdā
Saņemšanas datums:	2018. gada 25. maijs
Saņēmējs:	Eiropas Savienības Padomes ģenerālsekretārs <i>Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN</i> kungs
K-jas dok. Nr.:	COM(2018) 329 final
Temats:	Priekšlikums – PADOMES DIREKTĪVA, ar ko attiecībā uz sīki izstrādāto tehnisko pasākumu ieviešanu galīgās PVN sistēmas darbībai, kas paredzēta nodokļa uzlikšanai tirdzniecībā starp dalībvalstīm, groza Direktīvu 2006/112/EK

Pielikumā ir pievienots dokuments COM(2018) 329 *final*.

Pielikumā: COM(2018) 329 *final*

Briseļē, 25.5.2018
COM(2018) 329 final

2018/0164 (CNS)

Priekšlikums

PADOMES DIREKTĪVA,

ar ko attiecībā uz sīki izstrādāto tehnisko pasākumu ieviešanu galīgās PVN sistēmas darbībai, kas paredzēta nodokļa uzlikšanai tirdzniecībā starp dalībvalstīm, groza Direktīvu 2006/112/EK

PASKAIDROJUMA RAKSTS

1. PRIEKŠLIKUMA KONTEKSTS

• Priekšlikuma pamatojums un mērķi

Kad tuvojās 1993. gada 1. janvāris — vienotā tirgus izveides termiņš —, kļuva skaidrs, ka nevarēs savlaicīgi ieviest galīgo sistēmu preču darījumu aplikšanai ar nodokli, lai nodrošinātu brīvu preču apriti. Tomēr no 1993. gada 1. janvāra tika atceltas visas nodokļu kontroles pie Eiropas Kopienas iekšējās robežas. Kad preces šķērsoja robežu starp dalībvalstīm, tirgotājiem vairs nebija jāmaksā pievienotās vērtības nodoklis (PVN). Lai panāktu, ka šis nodokļu kontroles pie robežām tiek atceltas, bija nepieciešams būtiski mainīt PVN piemērošanas sistēmu darījumiem Kopienas iekšienē. Komisijas sākotnējos priekšlikumus, kas izklāstīti 1985. gada baltajā grāmatā par vienoto tirgu, bez rezultātiem apsprieda līdz 1989. gada oktobrim, kad tika secināts, ka ir pārāk maz laika to īstenošanai līdz 1993. gada janvārim. Tā vietā tika izstrādāta mazāk vērienīga alternatīva, kas ļāva atcelt nodokļu kontroles pie robežām, vienlaikus saglabājot spēkā esošā režīma pamatiezīmes.

Toreiz ieviestā alternatīva, proti, PVN pārejas sistēma, vēl joprojām, vairāk nekā pēc 25 gadiem, ir spēkā. Minētā režīma ietvaros, ciktāl tas attiecas uz darījumiem ar precēm starp uzņēmumiem (B2B), preču pārrobežu apriti sadala divos atšķirīgos darījumos: piegāde, kas atbrīvota no nodokļa preču nosūtīšanas dalībvalstī, un iegāde Kopienas iekšienē, ko apliek ar nodokli galamērķa dalībvalstī. Šie noteikumi tika uzskatīti par pagaidu režīmu un nav nevainojami, jo iespēja iegādāties preces, nemaksājot PVN, palielina krāpšanas risku, savukārt sistēmas sarežģītā uzbūve nav labvēlīga pārrobežu tirdzniecībai.

Pēc plašas apspriešanās Komisija pieņēma *rīcības plānu PVN jomā — Ceļā uz vienotu ES PVN zonu — laiks pieņemt lēmumu*¹ (PVN rīcības plāns). Komisija cita starpā paziņoja, ka tā plāno pieņemt galīgu PVN sistēmu pārrobežu tirdzniecībai Savienībā, pamatojoties uz principu par nodokļa uzlikšanu galamērķa dalībvalstī, lai radītu stabilu un vienotu Eiropas PVN zonu. PVN rīcības plāna īstenošana bija arī daļa no taisnīgas nodokļu politikas pasākumu kopuma, par kuru tika paziņots Komisijas priekšsēdētāja Ž. K. Junkera nodomu vēstulē, kas bija pievienota 2017. gada runai par stāvokli Savienībā².

Pēc tam Komisija pieņēma paziņojumu par turpmākajiem pasākumiem PVN rīcības plāna īstenošanai — *Ceļā uz vienotu ES PVN zonu — laiks pieņemt lēmumu*³, kurā izklāstīti pakāpeniskie pasākumi, kas jāīsteno virzībā uz vienotu Eiropas PVN zonu.

Bez pārejas uz galīgo PVN sistēmu pārrobežu tirdzniecībai šī pārmaiņa ietver šādus divus citus priekšlikumus, ar ko groza PVN direktīvu: vienu attiecībā uz PVN likmēm⁴ un otru

¹ COM(2016) 148 final.

² Runa par stāvokli Savienībā 2017. gadā. Nodomu vēstule priekšsēdētājam Antonio Tajāni un premjerministram Jiri Ratasam, 2017. gada 13. septembris, pieejama vietnē https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/state-union-2017-brochure_en.pdf. Sk. arī I pielikumu Komisijas 2017. gada darba programmā, COM(2016) 710 final, Strasbūra, 25.10.2016. 3. lpp., pieejams vietnē https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/cwp_2017_annex_i_en.pdf.

³ COM(2017) 566 final.

⁴ COM(2018) 20 final.

attiecībā uz īpašu režīmu maziem uzņēmumiem⁵. Turklāt šajā pārmaiņā ir ietverts priekšlikums Padomes regulai par krāpšanas apkarošanu PVN jomā⁶.

Attiecībā uz pāreju uz galīgu PVN sistēmu, kuras pamatā ir nodokļa uzlikšana galamērķa dalībvalstī, tika paziņots par šādu pakāpenisku divpakāpju pieeju: pirmais posms attiecas uz B2B preču piegādēm Savienības iekšienē, un otrais posms — uz pakalpojumu sniegšanu.

Pirmais posms tika sadalīts vēl divos papildu posmos. Pirmais apakšposms, ar ko iepazīstināja vienlaikus ar paziņojumu, bija tiesību akta priekšlikums, kurā izklāstīti pamatprincipi vienkāršākai un pret krāpšanu drošai galīgai PVN sistēmai attiecībā uz Savienības iekšējo tirdzniecību⁷.

Šis priekšlikums ir otrais apakšposms. Tajā ir ietverti sīki izstrādāti noteikumi, lai ieviestu šos pamatprincipus attiecībā uz B2B preču piegādēm Savienības iekšienē.

Pašreizējais priekšlikums būs jāpapildina ar priekšlikumu grozīt Regulu (ES) Nr. 904/2010 par administratīvu sadarbību pievienotās vērtības nodokļa jomā. Pēdējais minētais priekšlikums ir tehnisks pēc būtības, jo tas paredzēts, lai attiecībā uz preču pārrobežu piegādēm saskaņotu sadarbību starp dalībvalstīm ar ierosinātajām izmaiņām PVN sistēmā. Šis priekšlikums tiks izstrādāts pietiekami savlaicīgi, lai varētu to pieņemt un īstenot pašreizējā priekšlikuma spēkā stāšanās datumā.

- **Saskanība ar spēkā esošajiem noteikumiem konkrētajā politikas jomā**

Galīgas sistēmas ieviešana attiecībā uz preču piegādēm Savienības iekšienē ir viens no galvenajiem elementiem rīcības plānā PVN jomā. Šis priekšlikums aizstāj pārejas režīmu, ko piemēro kopš 1993. gada 1. janvāra, ar galīgu PVN sistēmu B2B tirdzniecībai Savienības iekšienē, saskaņā ar kuru iekšzemes darījumiem un pārrobežu darījumiem ar precēm tiks piemērots vienāds režīms. Turklāt galīgā PVN sistēma radīs stabilu vienotu Eiropas PVN zonu, kura var veicināt dziļāku un taisnīgāku vienoto tirgu, kas palīdz sekmēt nodarbinātību, izaugsmi, ieguldījumus un konkurētspēju.

- **Saskanība ar citām Savienības politikas jomām**

Vienkāršas, modernas un pret krāpšanu drošas PVN sistēmas izveide ir viena no Komisijas izvirzītajām fiskālajām prioritātēm⁸.

Nozīmīgs mērķis, kas uzsvērts Savienības izaugsmes stratēģijā⁹, ir arī regulatīvā sloga samazināšana, jo īpaši maziem un vidējiem uzņēmumiem (MVU).

Ierosinātā iniciatīva un tās mērķi saskan ar Savienības MVU politiku, kas izklāstīta Eiropas Mazās uzņēmējdarbības aktā¹⁰ (“SBA”), jo īpaši ar VII principu par to, lai palīdzētu MVU

⁵ COM(2018) 21 final.

⁶ Grozīts priekšlikums Padomes regulai, ar kuru groza Regulu (ES) Nr. 904/2010 par administratīvu sadarbību un krāpšanas apkarošanu pievienotās vērtības nodokļa jomā (COM(2017) 706 final).

⁷ COM(2017) 569 final.

⁸ 2017. gada izaugsmes pētījums; sk.: https://ec.europa.eu/info/publications/2017-european-semester-annual-growth-survey_en

⁹ “Eiropa 2020” — stratēģija gudrai, ilgtspējīgai un integrējošai izaugsmei; sk.:

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2010:2020:FIN:EN:PDF>

¹⁰ Komisijas paziņojums Padomei, Eiropas Parlamentam, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai “Vispirms domāt par mazākajiem” Eiropas Mazās uzņēmējdarbības akts “Small Business Act” (COM(2008) 394 final).

vairāk izmantot vienotā tirgus sniegtās iespējas. Turklāt tā atbilst vienotā tirgus stratēģijai¹¹ un Normatīvās atbilstības un izpildes programmas (*REFIT*) mērķiem.

2. JURIDISKAIS PAMATS, SUBSIDIARITĀTE UN PROPORCIONALITĀTE

• Juridiskais pamats

Ar direktīvu tiek grozīta PVN direktīva, pamatojoties uz Līguma par Eiropas Savienības darbību 113. pantu. Šajā pantā paredzēts, ka Padome saskaņā ar īpašu likumdošanas procedūru pēc apspriešanās ar Eiropas Parlamentu un Ekonomikas un sociālo lietu komiteju ar vienprātīgu lēmumu pieņem noteikumus par dalībvalstu noteikumu saskaņošanu netiešo nodokļu jomā.

• Subsidiaritāte (neekskluzīvas kompetences gadījumā)

Saskaņā ar subsidiaritātes principu, kas izklāstīts Līguma par Eiropas Savienību 5. panta 3. punktā, Savienības līmeņa darbības var veikt tikai tad, ja dalībvalstis pašas nevar pietiekami labi īstenot paredzētos mērķus un tādējādi ierosināto darbību mēroga vai ietekmes dēļ tie ir labāk sasniedzami Savienības līmenī.

PVN noteikumus attiecībā uz pārrobežu tirdzniecību Savienības iekšienē to būtības dēļ nevar izlemt atsevišķas dalībvalstis, jo neizbēgami ir iesaistīti uzņēmumi, kas atrodas vairāk nekā vienā dalībvalstī. Turklāt PVN ir nodoklis, kas ir saskaņots Savienības līmenī, tādēļ jebkurai iniciatīvai ieviest galīgo PVN sistēmu pārrobežu preču piegādēm ir nepieciešams Komisijas priekšlikums par PVN direktīvas¹² grozīšanu.

• Proporcionalitāte

Priekšlikums ir saskaņā ar proporcionalitātes principu — tas nozīmē, ka rīcība nesniegsies tālāk par to, kas ir nepieciešams Līguma mērķu īstenošanai, un konkrēti — vienotā tirgus sekmīgas darbības nodrošināšanai. Tāpat kā attiecībā uz subsidiaritātes pārbaudi dalībvalstīs nav iespējams risināt tādas problēmas kā krāpšana un sarežģītība bez PVN direktīvas grozījumu priekšlikuma.

• Juridiskā instrumenta izvēle

Tiek ierosināta direktīva, ar ko groza PVN direktīvu.

3. *EX POST* IZVĒRTĒJUMU, APSPRIEŠANĀS AR IEINTERESĒTAJĀM PERSONĀM UN IETEKMES NOVĒRTĒJUMU REZULTĀTI

Ex post izvērtējumi / spēkā esošo tiesību aktu atbilstības pārbaudes

2011. gadā ārējs konsultants veica Savienības PVN sistēmas elementu retrospektīvu izvērtējumu, un tā atzinumi tika izmantoti par pamatu pašreizējās PVN sistēmas izskatīšanā¹³.

¹¹ Komisijas paziņojums Eiropas Parlamentam, Padomei, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai “Vienotā tirgus pilnīgošana — plašākas iespējas cilvēkiem un uzņēmējdarbībai”, COM(2015) 550 final.

¹² Padomes Direktīva 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV L 347, 11.12.2006., 1. lpp.).

¹³ Fiskālo pētījumu institūts (projekta vadītājs), 2011, ES PVN sistēmas elementu retrospektīvs izvērtējums:

http://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/resources/documents/common/publications/studies/report_evaluation_vat.pdf

- **Apspriešanās ar ieinteresētajām personām**

Plašs apspriešanās process ar ieinteresētajām personām notika, sagatavojot tiesību akta priekšlikumu (COM(2017) 569 final), kurā izklāstīti galīgā PVN režīma pamatprincipi. Kopš tika pieņemts minētais priekšlikums, vispārējā mērķa atbalstam izveidot stabilu vienotu Eiropas PVN zonu saņemts nedaudz atsauksmju, izmantojot “labāka regulējuma” portālu un pasākumus, kas rīkoti kopā ar tirdzniecības un uzņēmumu apvienībām.

- **Ekspertu atzinumu pieprasīšana un izmantošana**

Ekspertu atzinumi, kas savākti, izmantojot vairākus pētījumus, kuri minēti 2017. gada 4. oktobra dokumentā (COM(2017)569 final) galīgās PVN sistēmas pamatprincipu noteikšanai, aptvēra šā priekšlikuma vajadzības.

No šiem pētījumiem šim priekšlikumam īpaši nozīmīgs bija pētījums par tematu “Galāmērķa principa” piemērošanu B2B preču piegādēm ES iekšienē¹⁴.

- **Ietekmes novērtējums**

Tika veikts vienlaicīgs ietekmes novērtējums un izvērtējums, kas aptvēra gan galīgās PVN sistēmas pamatprincipu, gan sīki izstrādātas kārtības noteikšanu, lai ieviestu šos pamatprincipus; sk. SWD(2017) 325 final un SWD(2017) 326 final, 2017. gada 4. oktobris. Saskaņā ar minētajā ietekmes novērtējumā izvēlēto risinājumu par līdz pat EUR 41 miljardu gadā tiktu samazināta pārrobežu krāpšana PVN jomā un par EUR 938 miljoniem gadā — atbilstības nodrošināšanas izmaksas uzņēmumiem.

Ietekmes novērtējumu Regulējuma kontroles padome izskatīja 2017. gada 14. jūlijā. Padome sniedza pozitīvu atzinumu par ietekmes novērtējumu, kā arī dažus ieteikumus, jo īpaši par priekšlikuma saikni ar citiem rīcības plāna PVN jomā elementiem, nepieciešamību pēc pakāpeniskas pieejas un jēdzienu “sertificēts nodokļa maksātājs”, kas tika ņemti vērā. Padomes atzinums un ieteikumi ir iekļauti 1. pielikumā dokumentam SWD(2017) 325 final.

Ierosināto izmaiņu būtiskums nozīmē, ka tiks ietekmēti visi uzņēmumi. Veicot izmaiņas, tiks risinātas problēmas saistībā ar krāpšanu un pašreizējās pārejas PVN sistēmas sarežģītību un saistītajām atbilstības nodrošināšanas izmaksām visiem uzņēmumiem. MVU ir pieejami arī vienkāršojumi, piemēram, vienas pieturas aģentūras izmantošana, bet tie nav īpaši paredzēti minētajai nodokļa maksātāju kategorijai.

MVU grūtības, jo īpaši tad, ja tie veic pārrobežu tirdzniecību, jau tiek risinātas, izmantojot konkrētu priekšlikumu, kas tika iesniegts 2018. gada 18. janvārī¹⁵. Minētais priekšlikums kopā ar šo priekšlikumu ir PVN rīcības plāna neatņemama daļa.

- **Normatīvā atbilstība un vienkāršošana**

Kā norādīts ietekmes novērtējumā, ir noteikts, ka atbilstības nodrošināšanas izmaksas uz vienu apgrozījuma euro attiecībā uz uzņēmumiem, kas veic pārrobežu tirdzniecību Savienības iekšienē, ir par 11 % lielākas salīdzinājumā ar atbilstošajām PVN atbilstības nodrošināšanas izmaksām uz vienu apgrozījuma euro attiecībā uz uzņēmumiem, kas veic vienīgi iekšzemes tirdzniecību.

¹⁴ EY, 2015; sk.:

https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/docs/body/ey_study_destination_principle.pdf

¹⁵ COM(2018)21 final.

Lai novērtētu ietekmi uz mazajiem uzņēmumiem, ir nošķirti tie MVU, kas pārsvarā nodarbojas ar iekšzemes tirdzniecību, un MVU, kas jau ir iesaistījušies gan iekšzemes, gan ES iekšējā tirdzniecībā.

Attiecībā uz šo otro MVU kategoriju ierosinātās izmaiņas, un jo īpaši vienas pieturas aģentūras mehānisma darbības jomas paplašināšana, var izraisīt vidēju ikgadēju samazinājumu līdz 17 % salīdzinājumā ar to pašreizējām PVN atbilstības nodrošināšanas izmaksām.

Attiecībā uz visiem uzņēmumiem tiek lēsts, ka īstenošanas finansiālās ietekmes rezultātā īstenošanas gadā darījumdarbības izmaksas pieaugs par EUR 457 miljoniem, piemēram, izmaksas par uzskaites un rēķinu izrakstīšanas programmatūras atjaunināšanu un profesionālo apmācību, jo uzņēmumiem būs jāpielāgo savas iekšējās procedūras jaunajiem noteikumiem, bet rezultātā pēc īstenošanas gada tiks iegūts PVN atbilstības nodrošināšanas izmaksu neto samazinājums par EUR 938 miljoniem gadā.

Tomēr saskaņā ar ietekmes novērtējumu, kas pievienots konkrētajam priekšlikumam par PVN¹⁶ un kas, kā norādīts iepriekš, papildina šo priekšlikumu, PVN atbilstības nodrošināšanas izmaksām attiecībā uz MVU būtu jāsamazinās par līdz pat 18 % (jeb EUR 11,9 miljardiem) un MVU pārrobežu tirdzniecības darbībai būtu jāpalielinās par aptuveni 13 %.

4. IETEKME UZ BUDŽETU

Priekšlikumam nebūs nelabvēlīgas ietekmes uz Savienības budžetu. Tā kā ar priekšlikumu par EUR 41 miljardu gadā tiktu samazināta pārrobežu krāpšana PVN jomā, būtu jāpalielinās kopējiem ikgadējiem katras dalībvalsts iekasētajiem PVN ieņēmumiem, kas ir sākumpunkts, lai aprēķinātu PVN pašu resursus.

5. CITI ELEMENTI

- **Īstenošanas plāni un uzraudzības, izvērtēšanas un ziņošanas kārtība**

2017. gada oktobra paziņojumā par turpmākajiem pasākumiem PVN rīcības plāna īstenošanai Komisija norādīja, ka otrā posma īstenošanu (attiecībā uz pārrobežu pakalpojumiem) pakāpeniskajā pārejā uz galīgo PVN sistēmu Komisija ierosinās pēc pirmā posma īstenošanas pienācīgas uzraudzības (ko pabeigs ar šo priekšlikumu), kura darbību attiecībā uz noturību pret krāpšanu, attiecībā uz atbilstības nodrošināšanas izmaksām uzņēmumiem un attiecībā uz nodokļu iestāžu veiktās sistēmas pārvaldības efektivitāti Komisija izvērtēs pēc 5 gadiem no tā stāšanās spēkā.

Šajā nolūkā Komisija centīsies iegūt no dalībvalstīm visu attiecīgo informāciju par administratīvo izmaksu un krāpšanas līmeni un attīstību. Komisija arī centīsies apkopot visu attiecīgo uzņēmēju aprindu ieinteresēto personu atsauksmes par atbilstības nodrošināšanas izmaksu līmeni un attīstību.

- **Skaidrojošie dokumenti (attiecībā uz direktīvām)**

Priekšlikumam nav vajadzīgi skaidrojoši dokumenti par transponēšanu.

¹⁶ SWD(2018)9 final un SWD(2018)11 final.

- **Konkrēto priekšlikuma noteikumu detalizēts skaidrojums**

PVN direktīvā ierosinātās galvenās būtiskās izmaiņas ir pa tematiem skaidrotas turpmāk tekstā. Šīs būtiskās izmaiņas rada nepieciešamību ieviest vairākus turpmākus tehniskus grozījumus PVN direktīvā.

Konkrētas izmaiņas attiecas uz noteikumiem, kuros grozījumi jau ir ierosināti 2017. gada 4. oktobra priekšlikumā (COM(2017)569 final). Atbildot uz Padomes lūgumu, priekšlikumā paredzēts, ka uzlabojumi pašreizējā PVN sistēmā jāveic, kad notiks darbs pie galīgā PVN režīma attiecībā uz Savienības iekšējo tirdzniecību. Ierosinātās izmaiņas attiecībā uz tā sauktajiem “ātrajiem risinājumiem” joprojām pilnībā ir derīgas, jo tām būtu jāstājas spēkā ievērojami ātrāk par šo priekšlikumu.

Tomēr galīgā režīma turpmākai ieviešanai B2B preču piegādēm, kā paredzēts šajā priekšlikumā, nepieciešama iepriekšējā priekšlikumā iekļauto noteikumu pielāgošana šim jaunajam režīmam attiecībā uz sertificētā nodokļa maksātāja, piegādes saņēmējam uz noliktavu vai ķēdes darījumu jēdzienu.

Turklāt, tā kā šā priekšlikuma mērķis ir ieviest galīgo režīmu B2B preču piegādēm, ierosinātais 402. pants, kurā noteikti pamatprincipi nodokļa uzlikšanai tirdzniecībā starp dalībvalstīm, kas attiecas uz precēm un pakalpojumiem, jāpielāgo tam, ka šie pamatprincipi daļēji tiek ieviesti ar šo priekšlikumu.

Turklāt šajā priekšlikumā ir paredzēta iespēja virknē PVN direktīvas noteikumu aizstāt novecojušos jēdzienus “Kopienas iekšiene” vai “Kopiena” ar jēdzieniem “Savienības iekšiene” un “Savienība”.

Arī nesenajā Komisijas priekšlikumā attiecībā uz īpašo režīmu mazajiem uzņēmumiem (COM(2017)21 final, 2018. gada 18. janvāris) nepieciešams veikt nedaudzus tehniskus atjauninājumus, piemēram, iepriekšminēto aizstāšanu, ņemot vērā šo priekšlikumu. Lai izvairītos no neskaidrībām, šīs izmaiņas netiek iekļautas šajā priekšlikumā, bet tiek izskatītas sarunu laikā Padomē.

Nodokļa priekšmets un darbības joma: 2. līdz 4. pants

Kā norādīts iepriekš, pašreizējā PVN sistēmā pārrobežu B2B preču tirdzniecība PVN nolūkā ir sadalīta šādos divos dažādos darījumos: piegāde, kas atbrīvota no nodokļa preču nosūtīšanas dalībvalstī, un iegāde Kopienas iekšienē, ko apliek ar nodokli galamērķa dalībvalstī.

Tiek ierosināts, ka pārrobežu B2B preču piegāde Savienībā PVN nolūkā ir viens darījums — preču piegāde Savienības iekšienē. Līdz ar to no 2. līdz 4. panta kā darījums, kuram uzliek PVN, ir jāizņem jēdziens “preču iegāde Kopienas iekšienē”.

Tā kā preču iegāde Kopienas iekšienē vairs nepastāvētu kā darījums, kuram uzliek PVN, visi turpmākie noteikumi saistībā ar minēto jēdzienu PVN direktīvā ir jāsvītro un jāizņem, ņemot vērā ierosināto mehānismu attiecībā uz pārrobežu B2B preču tirdzniecības aplikšanu ar nodokli Savienībā.

Preču piegādes Savienības iekšienē jēdziens: 14. pants

Ir ierosināts papildināt 14. panta 4. punktu ar 3) apakšpunktu, kurā ir definēta preču piegāde Savienības iekšienē. “Preču piegāde Savienības iekšienē” ir preču piegāde, ko veic nodokļa maksātājs nodokļa maksātājam vai juridiskai personai, kas nav nodokļa maksātāja, ja preces

nosūta vai transportē piegādātājs vai persona, kas iegādājas preces Savienībā, vai tās tiek nosūtītas vai transportētas viņu interesēs no vienas dalībvalsts uz citu.

Konkrētas piegādes, kas uzskaitītas 14. panta 5. punktā, neuzskata par piegādēm Savienības iekšienē pat tad, ja šie divi nosacījumi, proti, attiecībā uz pircēja statusu un attiecībā uz preču transportēšanu, būtu izpildīti. Tas attiecas uz preču piegādēm ar montāžu vai uzstādīšanu ar darbības pārbaudi vai bez tās, preču piegādēm, kas ir atbrīvotas no nodokļa saskaņā ar 148. vai 151. pantu, un piegādēm, ko veic vienotas likmes lauksaimnieks, kas definēts 295. pantā.

Noteikumi par preču piegādes vietu: 35.a pants

Noteikumus par to darījumu piegādes vietu, par kuriem uzliek nodokli, nosaka dalībvalsts, kurā maksājams PVN.

Tiek saglabāti preču piegādes vietas bez transportēšanas (vieta, kur preces atrodas brīdī, kad notiek piegāde) un preču piegādes vietas ar transportēšanu (vieta, kur preces atrodas brīdī, kad sākas preču nosūtīšana vai transportēšana) noteikšanas vispārīgie noteikumi.

Tomēr 35.a pantā ir ierosināts jauns izņēmums no vispārējā noteikuma, saskaņā ar kuru par preču piegādes Savienības iekšienē vietu uzskata vietu, kur preces atrodas brīdī, kad beidzas preču nosūtīšana vai transportēšana pircējam.

Apvienojot preču piegādes Savienības iekšienē definīciju 14. panta 4. punkta 3) apakšpunktā un jauno ierosināto noteikumu par piegādes vietu 35.a pantā, tiek nodrošināta nodokļa uzlikšana pārrobežu B2B preču piegādei Savienībā galamērķa dalībvalstī.

Saskaņā ar pašreizējiem PVN noteikumiem pārrobežu piegādēm nodokļa maksātājiem, kas veic tikai tādas preču piegādes vai sniedz tādas pakalpojumus, par kuriem pievienotās vērtības nodoklis nav atskaitāms, nodokļa maksātājiem, uz kuriem attiecas kopējais vienotas likmes režīms lauksaimniekiem, un juridiskām personām, kas nav nodokļa maksātājas, nodoklis joprojām tiek uzlikts piegādes dalībvalstī (izcelsmes valstī), ja piegādes ir mazākas par konkrētu robežvērtību un ja pircējs nav izvēlējis nodokļa uzlikšanu galamērķa valstī.

Šis izņēmums sarežģī pašreizējo kārtību. Tā arī ir zaudējusi savu nozīmi, jo robežvērtība kopš tās ieviešanas 1993. gadā nekad nav pārskatīta. Līdz ar to šis izņēmums nav saglabāts arī tādēļ, ka pretēji pašreizējai situācijai saskaņā ar ierosinātajiem noteikumiem piegādātājs rūpēsies par ziņošanas un maksāšanas pienākumiem, kas saistīti ar šīm piegādēm.

Tādējādi nodokļa uzlikšana galamērķa valstī ir nodrošināta visām B2B preču piegādēm Savienības iekšienē. Vienīgais izņēmums ir piegādes, kuras veiktas saskaņā ar peļņas daļas režīmu, kas paredzēts 311. un turpmākajos pantos (35.c pants). Turklāt nodokļa uzlikšanu galamērķa valstī nepiemēros attiecībā uz preču pārrobežu piegādēm, kas ir atbrīvotas no nodokļa saskaņā ar 148. vai 151. pantu, un attiecībā uz preču pārrobežu piegādēm, ko veic vienotas likmes lauksaimnieks, kas definēts 295. pantā, jo, kā minēts iepriekš, tās ir izslēgtas no jēdziena “preču piegāde Savienības iekšienē”.

Nodokļa iekasējamība: 67. pants

Tiek ierosināts grozījums 67. pantā, kas nosaka vienotu PVN iekasējamības noteikumu par piegādēm Savienības iekšienē. Saskaņā ar šo noteikumu PVN kļūst iekasējams pēc rēķina izsniegšanas vai pēc 222. panta pirmajā daļā minētā termiņa beigām, ja līdz minētajai dienai

rēķins nav izsniegts (tā mēneša piecpadsmitā diena, kas ir pēc mēneša, kura laikā iestājies nodokļa iekasējamības gadījums).

Turklāt ir precizēts, ka minētos noteikumus, kas konkrētos gadījumos ļauj dalībvalstīm noteikt atšķirīgus PVN iekasējamības laikus, nepiemēro attiecībā uz preču piegādēm Savienības iekšienē. Ja šāds precizējums nebūs noteikts, piegādātājam, kas veic piegādes Savienības iekšienē vairākās dalībvalstīs, būs jāievēro iespējas, kuras izvēlējušās dažādās preču ierašanās dalībvalstīs; tas palielinātu sarežģītību.

Persona, kas ir atbildīga par PVN nomaksu: 193., 194.a, 199.a un 199.b pants

Tiek saglabāts 193. pantā noteiktais princips, kas paredz, ka PVN maksā ikviens nodokļa maksātājs, kas veic preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, par kuru uzliek nodokli, ja vien citos noteikumos, kas uzskaitīti šajā pašā 193. pantā, nav noteikts, ka PVN ir jānomaksā citai personai.

Kā izņēmums no 193. panta tiek ierosināts jauns 194.a pants, saskaņā ar kuru PVN maksā persona, kurai ir piegādātas preces, ciktāl viņa ir sertificēta nodokļa maksātāja, kā definēts 13.a pantā, ja preces piegādā nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību tās dalībvalsts teritorijā, kurā maksājams PVN. Sertificētā nodokļa maksātāja jēdziens tika iekļauts Komisijas 2017. gada 4. oktobra priekšlikumā¹⁷.

Attiecībā uz preču piegādēm Savienības iekšienē 193. un 194.a panta noteikumu apvienošana nozīmē, ka piegādātājs principā ir atbildīgs par PVN nomaksu preču ierašanās dalībvalstī, izņemot gadījumus, kad piegādātājs neveic uzņēmējdarbību taksācijas dalībvalstī un pircējs ir sertificēts nodokļa maksātājs saskaņā ar 13.a pantu. Pēdējā gadījumā pircējs, izmantojot nodokļa apgriezto maksāšanu, maksās maksājamo PVN preču ierašanās dalībvalstī.

Direktīvas 199.a pants ļauj dalībvalstīm līdz 2018. gada 31. decembrim attiecībā uz konkrētām šajā noteikumā paredzētām piegādēm noteikt, ka par PVN nomaksu atbildīgā persona ir nodokļa maksātājs, kam veic šīs piegādes.

Nesen pieņemtajā ziņojumā par 199.a un 199.b panta ietekmi uz krāpšanas apkarošanu¹⁸ Komisija norādīja, ka tā nāks klajā ar atbilstošu tiesību akta priekšlikumu, lai pagarinātu spēkā esošos pasākumus. Tas būs atsevišķs priekšlikums, kas aptvers laikposmu no 2019. gada 1. janvāra līdz 2022. gada 30. jūnijam, ņemot vērā, ka šā priekšlikuma plānotais spēkā stāšanās datums ir 2022. gada 1. jūlijs.

Turpmākie ierosinātie 199.a panta grozījumi attiecas uz periodu pēc 2022. gada 1. jūlija. Tie skar laikposmu un ietverto piegāžu jomu.

Attiecībā uz laikposmu tiek ierosināts pagarināt iespēju izmantot šo noteikumu līdz 2028. gada 31. decembrim. Arī pārējie datumi, kas paredzēti šajā noteikumā, tiek attiecīgi pielāgoti.

Attiecībā uz piegādēm, kuras jāiekļauj šajā noteikumā, ir skaidrs, ka ierosinātais saturs ir jāvērtē vispārējo izmaiņu kontekstā, kas skar nodokļa uzlikšanu B2B preču piegāžu pārrobežu pārvietošanai. Ierosināto izmaiņu nolūks ir stingrāk reaģēt uz pārrobežu krāpšanu attiecībā uz darījumiem ar precēm, tāpēc ar šīm izmaiņām būtu jāpadara par liekiem spēkā esošie

¹⁷ COM(2017)569 final, 4.10.2017.

¹⁸ Komisijas ziņojums Padomei un Eiropas Parlamentam par Padomes Direktīvas 2006/112/EK 199.a un 199.b panta ietekmi uz krāpšanas apkarošanu (COM(2018) 118 final, 8.3.2018.).

sadrumstalotie nodokļa apgrieztās maksāšanas pagaidu pasākumi, kas minēti 199.a pantā, ciktāl arī to mērķis ir reaģēt uz šāda veida krāpšanu. Tāpēc darījumi, uz kuriem joprojām attiecas 199.a pantā minētie pagaidu pasākumi, aprobežojas tikai ar tiem pakalpojumiem, kuri iepriekš bija ietverti šajā noteikumā.

Salīdzināma pieeja ir ierosināta 199.b panta grozījumā. Šeit paredzēti noteikumi, ar ko reglamentē ātrās reaģēšanas mehānismu, kas ļauj dalībvalstīm ļoti īpašos apstākļos noteikt preču un pakalpojumu saņēmēju par personu, kura ir atbildīga par PVN nomaksu. Tāda paša iemesla dēļ kā 199.a pantā preču piegādes vairs netiktu ietvertas ātrās reaģēšanas mehānismā.

Identificēšana: 214. pants

Preču piegādes Savienības iekšienē, kas definētas 14. panta 4. punkta 3) apakšpunktā, ietver, *inter alia*, piegādes, ko veic nodokļa maksātājs juridiskai personai, kas nav nodokļa maksātāja.

Tāpēc 214. pantā ir ierosināts grozījums, saskaņā ar kuru dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka juridiska persona, kas nav nodokļa maksātāja un kas ir preču piegādes Savienības iekšienē saņēmēja, tiek identificēta ar individuālu numuru.

Kopsavilkuma paziņojumi: 262. līdz 271. pants

Preču piegādes Savienības iekšienē saskaņā ar ierosināto sistēmu vairs nebūtu jāiekļauj kopsavilkuma paziņojumos. Ar principu, saskaņā ar kuru piegādātājs iekasē PVN par piegādi Savienības iekšienē, vienkārši atjauno PVN pašregulējošo būtību. Līdz ar to vairs nav pamatota turpmāku preču fiziskajai plūsmai paredzētu administratīvu pasākumu nodrošināšana, izmantojot kopsavilkuma paziņojumu Savienībā.

Ja piegādes Savienības iekšienē saņēmējs ir sertificēts nodokļa maksātājs, preces turpinās apriti Savienībā bez PVN. Tomēr sertificēta nodokļa maksātāja, kas tiek uzskatīts par uzticamu nodokļa maksātāju, jēdzienam neatbilstu pienākuma saglabāšana iesniegt kopsavilkuma paziņojumus par šādiem darījumiem.

Tāpēc pienākums iesniegt kopsavilkuma paziņojumus tiek saglabāts tikai attiecībā uz pakalpojumiem.

Dalībvalstis ar zināmiem nosacījumiem var ieviest īpašus pasākumus, lai vienkāršotu pienākumu iesniegt kopsavilkuma paziņojumus. Tiek ierosināts vienkāršot procedūru attiecībā uz šīs iespējas izmantošanu, aizstājot prasību par Padomes vienprātīgu lēmumu ar apspriešanos ar PVN komiteju.

Īpaši režīmi nodokļa maksātājiem, kas neveic uzņēmējdarbību: 358. līdz 369.x pants

PVN direktīvas XII sadaļas 6. nodaļā patlaban ir iekļauti šādi trīs režīmi ar atšķirīgu darbības jomu, proti:

- īpašs režīms pakalpojumiem, ko sniedz nodokļa maksātāji, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā;
- īpašs režīms preču tālpārdošanai Savienības iekšienē un pakalpojumiem, ko sniedz nodokļa maksātāji, kas veic uzņēmējdarbību Savienībā, bet ne patērīna dalībvalstī;
- īpašs režīms no trešām teritorijām vai trešām valstīm importētu preču tālpārdošanai.

Pirmo un trešo režīmu šis priekšlikums ietekmē tikai nedaudz.

Lai īstenotu principu par vienotu reģistrācijas sistēmu nodokļa deklarēšanai, nomaksai un atskaitīšanai, tiek ierosinātas būtiskas izmaiņas otrajā režīmā.

Ņemot vērā Padomes 2017. gada 5. decembra Direktīvu (ES) 2017/2455¹⁹, šis otrais režīms no 2021. gada 1. janvāra ļaus nodokļa maksātājam, kas reģistrēts režīmam vienā dalībvalstī (identifikācijas dalībvalstī), elektroniski iesniegt mazajā vienas pieturas aģentūrā ceturkšņa PVN deklarācijas, precīzi norādot sniegtos pakalpojumus un veikto tālpārdošanu Savienības iekšienē personām, kas nav nodokļa maksātājas, citās dalībvalstīs (patēriņa dalībvalstī(-īs)), kā arī maksājamo PVN. Šīs deklarācijas kopā ar nomaksāto PVN identifikācijas dalībvalsts nosūta attiecīgajām patēriņa dalībvalstīm, izmantojot drošu komunikāciju tīklu. Šis režīms ļauj novērst, ka šiem nodokļa maksātājiem jābūt reģistrētiem kā PVN maksātājiem katrā patēriņa dalībvalstī. Pašreizējā priekšlikumā ir paredzēts turpmāk pagarināt šo režīmu.

Attiecībā uz šajā režīmā izmantotajām definīcijām 369.a pantā tiek pievienota “taksācijas dalībvalsts” definīcija. “Taksācijas dalībvalsts” ir dalībvalsts, attiecībā uz kuru uzskata, ka tajā notiek preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana.

Tiek grozīta darbības joma darījumiem, uz kuriem attiecas režīms, kā noteikts 369.b pantā. Tiek ierosināts, ka iespējai izmantot režīmu vajadzētu būt pieejamai jebkuram nodokļa maksātājam, kas neveic uzņēmējdarbību taksācijas dalībvalstī, saistībā ar tām preču piegādēm un pakalpojumu sniegšanu minētajā dalībvalstī, attiecībā uz kurām tas ir atbildīgs par pievienotās vērtības nodokļa nomaksu. Tādējādi tas vairs neaprobežosies tikai ar uzņēmumu darījumiem ar patērētājiem, bet arī ietvers B2B darījumus.

Tiek ierosināts padarīt režīmu pieejamu arī nodokļa maksātājiem, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā, ar nosacījumu, ka tie ieceļ starpnieku, kas veic uzņēmējdarbību Savienībā. Līdzīgi tam, kas jau ir paredzēts īpašajā režīmā no trešām teritorijām vai trešām valstīm importētu preču tālpārdošanai, starpnieks ir persona, kas kļūst atbildīga par PVN nomaksu un režīmā paredzēto saistību izpildi, nodokļa maksātāja, kuru tā pārstāv un kurš neveic uzņēmējdarbību ES, vārdā un interesēs.

Ņemot vērā to darījumu darbības jomas paplašināšanu, uz kuriem attiecas režīms, tiek ierosināts grozīt 369.f pantu, pievienojot noteikumu, ka nodokļa maksātāji, kas izmanto režīmu, iesniedz vienas pieturas aģentūrā mēneša PVN deklarācijas, ja to gada ES apgrozījums pārsniedz EUR 2 500 000.

Ir jāpārskata arī 369.g pants, kurā definēts saskaņā ar režīmu iesniedzamās PVN deklarācijas saturs. Patlaban sniedzamā informācija attiecas tikai uz vērtību un PVN, kas maksājams par nodokļa maksātāju veiktajām piegādēm.

Noteikt, ka nodokļa maksātājam ir tiesības veikt priekšnodokļa atskaitīšanu PVN deklarācijā vienas pieturas aģentūrā, var tikai tad, ja minētajā deklarācijā tiek sniegta papildu informācija, konkrēti:

- tā PVN kopējā summa, kas ir kļuvis iekasējams par preču piegādēm un pakalpojumu sniegšanu, attiecībā uz kurām nodokļa maksātājs kā saņēmējs ir atbildīgs par nodokļa nomaksu, un par preču importu, ja dalībvalsts izmanto iespēju saskaņā ar 211. panta otru daļu;

¹⁹ Padomes Direktīva (ES) 2017/2455 (2017. gada 5. decembris), ar ko groza Direktīvu 2006/112/EK un Direktīvu 2009/132/EK attiecībā uz konkrētām pievienotās vērtības nodokļa saistībām pakalpojumu sniegšanā un preču tālpārdošanā (OV L 348, 29.12.2017., 7. lpp.).

- PVN, par ko veikts atskaitījums;
- grozījumi attiecībā uz iepriekšējiem taksācijas periodiem;
- PVN neto summa, kas jānomaksā vai jāatmaksā, vai jākreditē.

Tā kā atskaitījums tiks veikts par PVN deklarācijām, kas iesniegtas saskaņā ar režīmu, tiek ierosināts grozīt 369.i pantu, nosakot, ka nodokļa maksātājs maksā PVN neto summu kopsummu (maksājamais PVN, atņemot atskaitāmo PVN), kas jāmaksā katrā taksācijas dalībvalstī.

Ir ierosināts jauns 369.ia pants, kurā definēti nosacījumi, saskaņā ar kuriem nodokļa maksātājs kredīta pozīcijā attiecīgajā taksācijas dalībvalstī var saņemt kredīta atmaksu no minētās dalībvalsts. Turklāt ir ierosināts jauns 369.ib pants, kurā paredzēti nosacījumi, saskaņā ar kuriem summu, kura jāatmaksā nodokļa maksātājam identifikācijas dalībvalstī, var izmantot PVN nomaksai, kas jāmaksā taksācijas dalībvalstī(-īs).

Tiek ierosināts grozīt 369.j pantu, lai noteiktu saikni starp atskaitīšanas tiesībām saskaņā ar īpašo režīmu un atmaksāšanas procedūrām, kuras Direktīvā 86/560/EEK²⁰ noteiktas attiecībā uz nodokļa maksātājiem, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā, un Direktīvā 2008/9/EK²¹ — attiecībā uz nodokļa maksātājiem, kas veic uzņēmējdarbību Savienībā. Šis noteikums ir vajadzīgs, lai novērstu to, ka nodokļa maksātāji varētu ļaunprātīgi izmantot atskaitīšanas tiesības saskaņā ar īpašo režīmu un iesniegt atmaksāšanas pieprasījumu attiecībā uz tādu pašu priekšnodokļa summu.

Principā nodokļa maksātājam ir tiesības atskaitīt priekšnodokli par PVN deklarācijām, kas iesniegtas saskaņā ar režīmu. Tomēr, ja nodokļa maksātājs, kas izmanto šo īpašo režīmu, neveic tādas preču piegādes un pakalpojumu sniegšanu, uz ko attiecas šis īpašais režīms un par kurām PVN ir kļuvis iekasējams taksācijas dalībvalstī attiecīgajā nodokļu taksācijas periodā vai trīs iepriekšējos taksācijas periodos, kad tas iesniedz ceturkšņa deklarācijas, vai vienpadsmit iepriekšējos taksācijas periodos, kad tas iesniedz mēneša deklarācijas, nevar veikt priekšnodokļa atskaitīšanu minētajā taksācijas dalībvalstī minētajā PVN deklarācijā. Tā vietā nodokļa maksātājam būtu jāpieprasa priekšnodokļa atmaksāšana, izmantojot atmaksāšanas procedūru dalībvalstī, kurā PVN tika iekasēts.

Atkāpes: 370. līdz 369.c pants

PVN direktīvas XIII sadaļas 1. nodaļā ir iekļautas vairākas atkāpes, ko var piemērot līdz galīgā režīma pieņemšanai. Attiecībā uz dalībvalstīm, kas bija dalībvalstis 1978. gada 1. janvārī, lielākā daļa atkāpju, kuras tās var piemērot, ir norādīta PVN direktīvas X pielikumā. Kā paskaidrots iepriekš, šis priekšlikums ir pirmais posms procesā, lai ieviestu galīgo sistēmu attiecībā uz nodokļa uzlikšanu ES iekšējā tirdzniecībā galamērķa vietā. Šā posma ietvaros tiek ierosināts svītrot minētās atkāpes, attiecībā uz kurām, ja tās tiktu saglabātas, ierosinātās izmaiņas noteikumos par piegādes vietu un ierosinātās izmaiņas par tās personas noteikšanu, kura ir atbildīga par PVN nomaksu, radītu lielāku sarežģītību nodokļa maksātājiem un nodokļu administrācijām.

²⁰ Padomes Trīspadsmitā direktīva 86/560/EEK (1986. gada 17. novembris) par dalībvalstu likumu saskaņošanu attiecībā uz apgrozījuma nodokļiem — pievienotās vērtības nodokļa atmaksāšanas kārtība nodokļiem pakļautajām personām, kas nav reģistrētas Kopienas teritorijā (OV L 326, 21.11.1986., 40. lpp.).

²¹ Padomes Direktīva 2008/9/EK (2008. gada 12. februāris), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Direktīvā 2006/112/EK paredzētajai pievienotās vērtības nodokļa atmaksāšanai nodokļa maksātājiem, kas neveic uzņēmējdarbību attiecīgās valsts teritorijā, bet veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī (OV L 44, 20.2.2008., 23. lpp.).

Konkrēti, iespēja piemērot atkāpi tiktu atcelta precēm, kas varētu būt piegāžu Savienības iekšienē priekšmets (kustamas preces). Minētajā gadījumā piegādātājam attiecībā uz katru dalībvalsti, kurā notiek šīs piegādes Savienības iekšienē, būtu jāzina, vai minētā dalībvalsts ir izmantojusi atkāpi vai ne, un apstiprinošas atbildes gadījumā, — kādi ir nosacījumi, kurus piemērojušas minētās dalībvalstis.

Priekšlikums

PADOMES DIREKTĪVA,

ar ko attiecībā uz sīki izstrādāto tehnisko pasākumu ieviešanu galīgās PVN sistēmas darbībai, kas paredzēta nodokļa uzlikšanai tirdzniecībā starp dalībvalstīm, groza Direktīvu 2006/112/EK

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 113. pantu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu¹,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu²,

saskaņā ar īpašu likumdošanas procedūru,

tā kā:

- (1) Kad Padome 1967. gadā ar Padomes Direktīvām 62/227/EEK³ un 67/228/EEK⁴ pieņēma kopējo pievienotās vērtības nodokļa (PVN) sistēmu, tika pausta apņemšanās izveidot galīgu PVN sistēmu nodokļa uzlikšanai tirdzniecībā starp dalībvalstīm, kas darbotos tādā pašā veidā, kā tā darbotos vienā dalībvalstī. Tā kā politiskie un tehniskie nosacījumi vēl nebija piemēroti šādai sistēmai, 1992. gada beigās, kad tika atceltas fiskālās robežas starp dalībvalstīm, tika pieņemts PVN pārejas režīms. Patlaban spēkā esošajā Padomes Direktīvā 2006/112/EK⁵ ir paredzēts, ka šie pārejas noteikumi jāaizstāj ar galīgu režīmu, balstoties uz principu par nodokļa uzlikšanu piegādāto preču vai sniegto pakalpojumu izcelsmes dalībvalstī.
- (2) Padome, ko atbalstīja Eiropas Parlaments⁶ un Ekonomikas un sociālo lietu komiteja⁷, apstiprināja, ka uz izcelsmi balstīta sistēma nav īstenojama un aicināja Komisiju veikt

¹ OV C , , . lpp.

² OV C , , . lpp.

³ Padomes Pirmā direktīva 67/227/EEK (1967. gada 11. aprīlis) par dalībvalstu tiesību aktu par apgrozījuma nodokļiem saskaņošanu (OJV71, 14.4.1967., 1301. lpp.)

⁴ Padomes Otrā Direktīva 67/228/EEK (1967. gada 11. aprīlis) par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopējās pievienotās vērtības nodokļu sistēmas struktūra un piemērošanas kārtība (OV 71, 14.4.1967., 1303. lpp.).

⁵ Padomes Direktīva 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV L 347, 11.12.2006., 1. lpp.).

⁶ Eiropas Parlamenta 2011. gada 13. oktobra rezolūcija par PVN nākotni (P7_TA(2011)0436) <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=TA&language=EN&reference=P7-TA-2011-0436>

⁷ Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas 2011. gada 14. jūlija atzinums par tematu “Zaļā grāmata par PVN nākotni. Virzība uz vienkāršāku, stabilāku un efektīvāku PVN sistēmu” <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex:52011AE1168>

padziļinātu tehnisku darbu un izvērst plašu dialogu ar dalībvalstīm, lai sīki izpētītu dažādos iespējamus veidus, kā īstenot galamērķa principu⁸.

- (3) Komisija PVN rīcības plānā⁹ izklāsta grozījumus PVN sistēmā, kas būtu nepieciešami, lai izstrādātu šādu uz galamērķi balstītu sistēmu tirdzniecībai Savienības iekšienē, izmantojot nodokļa uzlikšanu pārrobežu piegādēm. Padome arī atkārtoti apstiprināja minētā rīcības plāna secinājumus un, *inter alia*, norādīja, ka saskaņā ar tās viedokli princips “nodokļa uzlikšana izcelsmes dalībvalstī”, kā paredzēts galīgajai PVN sistēmai, būtu jāaizstāj ar principu “nodokļa uzlikšana galamērķa dalībvalstī”¹⁰.
- (4) Lai sasniegtu mērķus, kas izvirzīti Komisijas rīcības plānā PVN jomā, noteikumi par uzņēmumu darījumos ar uzņēmumiem (B2B) veiktajām preču piegādēm Savienības iekšienē būtu jāgroza saskaņā ar pakāpenisko pieeju, kuru Komisija ierosināja 2017. gada 4. oktobra paziņojumā par turpmākajiem pasākumiem PVN rīcības plāna īstenošanai¹¹.
- (5) Lai nodrošinātu efektīvāku sistēmu attiecībā uz nodokļa uzlikšanu B2B preču piegādēm Savienības iekšienē galamērķa dalībvalstī, ir jāatceļ pašreizējā sistēma, saskaņā ar kuru piegādes preču nosūtīšanas dalībvalstī ir atbrīvotas no nodokļa un preču iegādes Kopienas iekšienē apliek ar nodokli galamērķa dalībvalstī. Tā kā atbrīvojums attiecībā uz šādām piegādēm un jēdziens par iegādi Kopienas iekšienē kā darījums, kuram uzliek PVN, ir jāatceļ, būtu jāgroza vai jāsvītiro visi saistītie panti.
- (6) Lai nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi pret iekšzemes darījumiem un darījumiem Savienības iekšienē, PVN uzlikšana B2B preču darījumiem būtu jābalsta uz vienu ar nodokli apliekamu darījumu, proti, preču piegādi Savienības iekšienē.
- (7) Lai nodrošinātu, ka pēc iespējas plašāk tiktu piemērots princips par nodokļa uzlikšanu galamērķa valstī, preču piegādes Savienības iekšienē definīcijā būtu bez ierobežojuma, izmantojot robežvērtību, jāiekļauj piegāde juridiskai personai, kas nav nodokļa maksātāja, piegāde nodokļa maksātājam, kas ir atbrīvots no nodokļa, piegāde nodokļa maksātājam saskaņā ar īpašo režīmu maziem uzņēmumiem un piegāde lauksaimniekam, uz kuru attiecas vienotas likmes režīms.
- (8) Būtu jāgroza jēdzieni “preču tālpārdošana Savienības iekšienē” un “no trešām teritorijām vai trešām valstīm importētu preču tālpārdošana”, lai novērstu situāciju, ka uz dažām no šīm piegādēm attiektos jaunā definīcija “piegāde Savienības iekšienē”.
- (9) Lai nodrošinātu pareizu PVN sistēmas darbību iekšējā tirgū, konkrētas preču piegādes ir jāizslēdz no definīcijas “piegāde Savienības iekšienē”, proti, preču piegādes ar montāžu vai uzstādīšanu; preču piegādes, lai apgādātu konkrētus kuģus un gaisa kuģus; preču piegādes atbilstīgi diplomātiskam un konsulāram režīmam un konkrētām starptautiskām organizācijām un preču piegādes, ko veic nodokļa maksātājs, uz kuru attiecas kopējais vienotas likmes režīms lauksaimniekiem.
- (10) Lai attiecībā uz B2B preču piegādēm Savienības iekšienē nodrošinātu nodokļa uzlikšanu galamērķa valstī, preču piegādes Savienības iekšienē piegādes vietai būtu

⁸ Padomes secinājumi par PVN nākotni — Ekonomikas un finanšu lietu padomes 3167. sanāksme Briselē, 2012. gada 15. maijā (sk. it īpaši B.4 punktu)
http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/ecofin/130257.pdf

⁹ Rīcības plāns PVN jomā — Ceļā uz vienotu ES PVN zonu — laiks pieņemt lēmumu (COM(2016) 148 final, 7.4.2016.).

¹⁰ Sk.: <http://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2016/05/25-conclusions-vat-action-plan/>

¹¹ Komisijas paziņojums Eiropas Parlamentam, Padomei un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai “Turpmākie pasākumi PVN rīcības plāna īstenošanai. Ceļā uz vienotu ES PVN zonu — laiks rīkoties” (COM(2017) 566 final, 4.10.2017.).

jāatrodas preču ierašanās dalībvalstī brīdī, kad beidzas preču nosūtīšana vai transportēšana pircējam. Minētais noteikums nebūtu jāpiemēro lietotu preču, mākslas darbu, kolekciju priekšmetu vai senlietu piegādēm, uz kurām attiecas peļņas daļas režīms, un nebūtu jāpiemēro arī preču piegādēm kuģiem, gaisa kuģiem un vilcieniem un preču piegādēm ar dabasgāzes sistēmu, elektroenerģijas un siltuma vai dzesēšanas enerģijas piegādēm pa siltumapgādes vai dzesēšanas tīkliem, uz kuriem būtu jāturpina attiecināt īpašus noteikumus par piegādes vietu.

- (11) Tā kā iegāde Kopienas iekšienē tiek atcelta kā ar nodokli apliekams darījums PVN nolūkā, jāpārskata spēkā esošie konkrētie noteikumi par jaunu transportlīdzekļu un akcīzes preču piegādi.
- (12) Lai saskaņotu šīs galīgās sistēmas piemērošanu Savienībā, ir jānosaka vienots PVN iekasējamības noteikums par preču piegādēm Savienības iekšienē.
- (13) Vispārējam noteikumam par preču piegādēm, tostarp preču piegādēm Savienības iekšienē, un pakalpojumu sniegšanu vajadzētu būt tādām, ka piegādātājs ir atbildīgs par PVN nomaksu.
- (14) Lai būtu iespējama pakāpeniska pāreja uz galīgo sistēmu attiecībā uz tirdzniecību Savienības iekšienē, preču piegādes gadījumā būtu jāparedz izņēmums no noteikuma, ka piegādātājs ir atbildīgs par PVN nomaksu, ja persona, kam piegādā preces, ir sertificēts nodokļa maksātājs un piegādātājs neveic uzņēmējdarbību taksācijas dalībvalstī. Minētajā gadījumā pircējam vajadzētu būt personai, kura ir atbildīga par PVN nomaksu, un viņam būtu jānomaksā PVN, izmantojot apgrieztās maksāšanas sistēmu. Šim izņēmumam būtu jāsamazina to darījumu apjoms, attiecībā uz kuriem persona, kura ir atbildīga par PVN nomaksu, neveic uzņēmējdarbību taksācijas dalībvalstī.
- (15) Būtu jāpārskata noteikumi par apgrieztās maksāšanas sistēmas pagaidu piemērošanu attiecībā uz kustamām precēm, lai nodrošinātu šo noteikumu saskaņotību ar jauno noteikumu ieviešanu attiecībā uz personu, kura ir atbildīga par PVN nomaksu par preču piegādēm Savienības iekšienē.
- (16) Lai varētu viegli piemērot noteikumus par nodokļa uzlikšanu uzņēmumu veiktai preču piegādei Savienības iekšienē, dalībvalstīm būtu jāveic vajadzīgie pasākumi, lai nodrošinātu, ka katrs nodokļa maksātājs un juridiska persona, kas nav nodokļa maksātāja, un kas ir preču piegādes Savienības iekšienē saņēmēja, tiek identificēta ar individuālu numuru.
- (17) Lai nodrošinātu ar preču piegādēm Savienības iekšienē saistītā PVN nomaksas un atskaitīšanas pienācīgu uzraudzību, rēķinu izsniegšanai par preču piegādēm Savienības iekšienē vajadzētu būt obligātai un dalībvalstīm nevajadzētu atļaut izsniegt vienkāršotus rēķinus. Rēķins būtu jāizsniedz saskaņā ar tās dalībvalsts noteikumiem, kurā ir piegādātāja saimnieciskās darbības pastāvīgā vieta vai kurā tam ir pastāvīga iestāde, no kuras ir veikta piegāde, vai, ja nav šādas saimnieciskās darbības pastāvīgās vietas vai pastāvīgas iestādes, saskaņā ar tās dalībvalsts noteikumiem, kurā ir piegādātāja pastāvīgā adrese vai parastā dzīvesvieta.
- (18) Lai samazinātu administratīvo slogu Savienības iekšējā tirdzniecībā un tā kā PVN par preču piegādēm Savienības iekšienē faktiski iekasētu piegādātājs vai par to atbildētu pircējs, kas ir sertificēts nodokļa maksātājs, būtu jāatceļ pienākums iesniegt kopsavilkuma paziņojumu par šīm piegādēm.
- (19) Ir jāpielāgo īpašais vienotas likmes režīms lauksaimniekiem, ņemot vērā izmaiņas nodokļu sistēmā attiecībā uz preču piegādēm Savienības iekšienē tādā veidā, ka minētā

režīma vispārējais mērķis joprojām tiek sasniegts. Izslēdzot to lauksaimnieku veiktās piegādes no definīcijas “piegāde Savienības iekšienē”, uz kuriem attiecas vienotas likmes režīms, viņu pārrobežu B2B preču piegāžu piegādes vietai joprojām vajadzētu būt preču nosūtīšanas vietai, un šīm piegādēm būtu jāpiemēro vienotas likmes kompensācija, ko nosaka nosūtīšanas dalībvalsts.

- (20) Lai samazinātu administratīvo slogu uzņēmumiem, būtu jāpaplašina darbības joma pašreizējam īpašajam režīmam, kurš paredzēts nodokļa maksātājiem, kas veic uzņēmējdarbību Savienībā, sniedzot pakalpojumus vai veicot konkrētas preču piegādes patērētājiem (B2C piegādes), aptverot visas preču piegādes un pakalpojumu sniegšanu, attiecībā uz kurām persona, kas ir atbildīga par PVN nomaksu, neveic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kurā notiek piegāde. Režīms būtu jāpiemēro gan patērētājiem, gan uzņēmumiem.
- (21) Ir lietderīgi arī samazināt administratīvo slogu nodokļa maksātājiem, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā un kas veic preču piegādes un pakalpojumu sniegšanu, attiecībā uz kurām tie ir atbildīgi par PVN nomaksu vienā vai vairākās dalībvalstīs, ļaujot tiem izmantot minēto īpašo režīmu, ja tie ieceļ starpnieku. Lai nodrošinātu nodokļa pienācīgu iekasēšanu, šim starpniekam būtu jāveic uzņēmējdarbība Savienībā un jāklūst atbildīgam par PVN nomaksu un režīmā paredzēto saistību izpildi nodokļa maksātāja, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā, interesēs.
- (22) Lai nodokļa maksātāji pilnībā gūtu labumu no iekšējā tirgus, saskaņā ar minēto īpašo režīmu vajadzētu būt iespējamam ne tikai deklarēt darījumus, par kuriem ir jānomaksā PVN dalībvalstīs, kas nav dalībvalstis, kurās piegādātājs veic uzņēmējdarbību, bet arī veikt no minētā piegādātāja iekasējamā PVN atskaitīšanu minētajās dalībvalstīs.
- (23) Lai nodrošinātu PVN ziņošanas pienākumu saskaņotību lieliem uzņēmumiem, būtu jāpārskata PVN deklarācijas iesniegšanas biežums saskaņā ar šo īpašo režīmu, pievienojot noteikumu, ka nodokļa maksātāji, kas izmanto režīmu, iesniedz mēneša PVN deklarācijas saskaņā ar režīmu, ja to gada Savienības apgrozījums pārsniedz EUR 2 500 000.
- (24) Lai iegūtu atbilstošu informāciju no nodokļa maksātāja un nodrošinātu, ka nodokļu iestādes var veikt šā īpašā režīma pienācīgu uzraudzību, būtu jāpārskata saskaņā ar šo īpašo režīmu iesniedzamā PVN deklarācija, lai ņemtu vērā režīma pagarināšanu un ļautu izmantot atbilstošās atskaitīšanas tiesības.
- (25) Lai nodrošinātu netraucētu šā īpašā režīma darbību un novērstu šķēršļus nodokļa maksātājam, kas izmanto iekšējā tirgus sniegtās iespējas, būtu jāievieš kopīgi noteikumi attiecībā uz situācijām, kad nodokļa maksātājs ir kredīta pozīcijā identifikācijas dalībvalstī un/vai taksācijas dalībvalstī(-īs).
- (26) Skaidrības labad un lai samazinātu ļaunprātīgas izmantošanas vai krāpšanas iespējas, būtu jānosaka laikposms, kurā nodokļa maksātājs joprojām var atskaitīt priekšnodokli attiecīgajā dalībvalstī par savu deklarāciju, kura iesniegta saskaņā ar šo īpašo shēmu, ja viņš vairs nedeklarē darījumus, attiecībā uz kuriem viņš ir atbildīgs par PVN nomaksu tajā pašā dalībvalstī. Šādam nodokļa maksātājam pēc šā laikposma beigām būtu jāizmanto attiecīgās atmaksāšanas procedūras, lai pieprasītu atpakaļ PVN.
- (27) Lai neradītu nevajadzīgu sarežģītību nodokļa maksātājiem un nodokļu administrācijām, būtu jāsvīturo atkāpes, kuras ir norādītas XIII sadaļas 1. nodaļā un kurām ir iespējama pārrobežu ietekme.

- (28) Kā jaunu jēdzienu ieviešot preču piegādi Savienības iekšienē, ir lietderīgi aizstāt terminu “Kopiena” ar terminu “Savienība”, lai nodrošinātu termina atjauninātu un saskaņotu izmantošanu.
- (29) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķus, kas ietver galīgās PVN sistēmas ieviešanu, lai uzlabotu PVN režīmu darbību pārrobežu B2B preču tirdzniecībā, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, bet tos var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minēto mērķu sasniegšanai.
- (30) Saskaņā ar Komisijas un dalībvalstu 2011. gada 28. septembra kopīgo politisko deklarāciju par skaidrojošiem dokumentiem¹² dalībvalstis ir apņēmušās paziņojumiem par saviem transponēšanas pasākumiem pamatotos gadījumos pievienot vienu vai vairākus dokumentus, kuros paskaidrota saikne starp direktīvas sastāvdaļām un attiecīgajām daļām valsts pieņemtos transponēšanas instrumentos. Attiecībā uz šo direktīvu likumdevējs uzskata, ka šādu dokumentu nosūtīšana ir pamatota.
- (31) Tādēļ būtu attiecīgi jāgroza Direktīva 2006/112/EK,

IR PIENĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Direktīvu 2006/112/EK groza šādi:

- (1) direktīvas 2. pantu groza šādi:
- (a) panta 1. punkta b) apakšpunktu svīturo;
 - (b) panta 2. un 3. punktu svīturo;
- (2) direktīvas 3. un 4. pantu svīturo;
- (3) direktīvas 5. panta 1) un 2) punktu aizstāj ar šādu:
- “1) “Savienība” un “Savienības teritorija” ir dalībvalstu teritorijas, kā definēts 2) punktā;
 - 2) “dalībvalsts” un “dalībvalsts teritorija” ir Savienības katras dalībvalsts teritorija, kurai piemēro Līgumu par Eiropas Savienības darbību saskaņā ar tā 349. un 355. pantu, izņemot jebkuru šīs direktīvas 6. pantā minēto teritoriju;”
- (4) direktīvas 6. pantu groza šādi:
- (a) panta 1. punkta ievadfrāzi aizstāj ar šādu:
“1. Šo direktīvu nepiemēro šādām teritorijām, kas ir Savienības muitas teritorijas daļa.”;
 - (b) panta 2. punkta ievadfrāzi aizstāj ar šādu:
“2. Šo direktīvu nepiemēro šādām teritorijām, kas nav Savienības muitas teritorijas daļa.”;
- (5) direktīvas 9. pantu groza šādi:
- (a) panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

¹² OV C 369, 17.12.2011., 14. lpp.

“2. Papildus 1. punktā minētajām personām par nodokļa maksātāju uzskata jebkuru personu, kura neregulāri piegādā jaunu transportlīdzekli, ko pārdevējs, pircējs vai cita persona pārdevēja vai pircēja interesēs nosūta vai transportē pircējam uz galamērķi ārpus kādas dalībvalsts teritorijas, bet Savienības teritorijā.”;

(b) pantam pievieno šādu 3. punktu:

“3. Šā panta 2. punktā par “transportlīdzekļiem”, ja tie paredzēti pasažieru vai preču pārvadāšanai, uzskata:

- a) sauszemes transportlīdzekļus, kuru motora tilpums pārsniedz 48 kubikcentimetrus vai kuru jauda pārsniedz 7,2 kilovatus;
- b) kuģus, kuru garums pārsniedz 7,5 metrus, izņemot kuģus, ko izmanto kuģošana atklātā jūrā un kas pārvadā pasažierus par atlīdzību, un kuģus, kurus izmanto komercdarbībai, rūpnieciskai darbībai vai zvejniecībai, vai arī glābšanas vai palīdzības darbiem uz jūras vai kurus izmanto piekrastes zvejai;
- c) gaisa kuģus, kuru pacelšanās masa pārsniedz 1550 kilogramus, izņemot gaisa kuģus, ko lieto aviosabiedrības, kuras par samaksu darbojas galvenokārt starptautiskos maršrutos.

Šos transportlīdzekļus uzskata par “jauniem” šādos gadījumos:

- a) attiecībā uz sauszemes transportlīdzekļiem, ja piegādi veic sešos mēnešos no dienas, kad sāka to izmantošana, vai ja transportlīdzeklis ir nobraucis mazāk par 6000 kilometriem;
- b) attiecībā uz kuģiem, ja piegādi veic trīs mēnešos pēc dienas, kad sāka to izmantošana, vai ja kuģis ir nobraucis mazāk par 100 stundām;
- c) attiecībā uz gaisa kuģiem, ja piegādi veic trīs mēnešos pēc dienas, kad sāka to izmantošana, vai ja gaisa kuģa gaisā pavadīto stundu skaits nepārsniedz 40 stundas.

Dalībvalstis paredz nosacījumus, saskaņā ar kuriem var konstatēt otrajā daļā minētos faktus.”;

(6) direktīvas 12. panta 1. punkta ievadfrāzi aizstāj ar šādu:

“1. Dalībvalstis par nodokļa maksātāju var uzskatīt jebkuru personu, kura neregulāri veic kādu no šādiem darījumiem:”;

(7) direktīvā iekļauj šādu 13.a pantu:

“13.a pants

1. Ikviens nodokļa maksātājs, kuram ir saimnieciskās darbības pastāvīga vieta vai pastāvīga iestāde Savienībā vai, ja saimnieciskās darbības pastāvīgas vietas vai pastāvīgas iestādes nav, — pastāvīgā adrese vai parastā dzīvesvieta Savienībā un kurš savas saimnieciskās darbības ietvaros kā piegādātājs vai pircējs veic vai gatavojas veikt kādu no darījumiem, kas minēti 14. panta 4. punkta 3) apakšpunktā un 17.a, 38. vai 39. pantā, var lūgt nodokļu iestādes tam piešķirt sertificēta nodokļa maksātāja statusu.

Nodokļu iestādes piešķir šo statusu pieteikuma iesniedzējam, ja ir izpildīti 2. punktā noteiktie kritēriji, izņemot, ja pieteikuma iesniedzējs ir izslēgts no šādas sertifikācijas saskaņā ar 3. punkta noteikumiem.

Ja pieteikuma iesniedzējs ir nodokļa maksātājs, kam ir piešķirts atzītā uzņēmēja statuss muitas vajadzībām, 2. punktā izklāstītos kritērijus uzskata par izpildītiem.

2. Lai iegūtu sertificēta nodokļa maksātāja statusu, ir jābūt izpildītiem visiem šiem kritērijiem:

- (a) nav izdarīti nodokļu noteikumu un tiesību aktu muitas jomā nopietni vai atkārtoti pārkāpumi, kā arī nav liecību par smagiem noziedzīgiem nodarījumiem, kas saistīti ar pieteikuma iesniedzēja saimniecisko darbību;
- (b) pieteikuma iesniedzējs ir demonstrējis augsta līmeņa kontroli pār savām darbībām un preču plūsmu, izmantojot komercreģistru un attiecīgos gadījumos pārvaldījumu reģistru pārvaldības sistēmu, kas ļauj veikt pienācīgu nodokļu kontroli, vai izmantojot uzticamu vai sertificētu iekšējās revīzijas izsekojamību;
- (c) pierādījumi par pieteikuma iesniedzēja maksātspēju, ko uzskata par pierādītu tad, ja pieteikuma iesniedzējam ir labs finansiālais stāvoklis, kas ir pietiekams, lai pildītu saistības, ņemot vērā attiecīgā saimnieciskās darbības veida specifiku, vai ja tiek iesniegtas garantijas, ko nodrošinājušas apdrošināšanas iestādes, citas finanšu iestādes vai citas ekonomiskā ziņā uzticamas trešās puses.

3. Šādiem nodokļa maksātājiem nevar piešķirt sertificēta nodokļa maksātāja statusu:

- (a) nodokļa maksātāji, uz kuriem attiecas kopējais vienotas likmes režīms lauksaimniekiem;
- (b) nodokļa maksātāji, uz kuriem attiecas atbrīvojums no nodokļa mazajiem uzņēmumiem, kas paredzēts XII sadaļas 1. nodaļas 2. iedaļā;
- (c) nodokļa maksātāji, kas veic preču piegādes vai sniedz pakalpojumus, par kuriem PVN nav atskaitāms;
- (d) nodokļa maksātāji, kas neregulāri piegādā jaunu transportlīdzekli 9. panta 2. punkta nozīmē vai neregulāri veic kādu darījumu 12. panta nozīmē.

Tomēr a) līdz d) punktā minētajiem nodokļa maksātājiem var piešķirt sertificēta nodokļa maksātāja statusu attiecībā uz citām to veiktām saimnieciskajām darbībām.

4. Nodokļa maksātājs, kas piesakās sertificēta nodokļa maksātāja statusa iegūšanai, iesniedz visu informāciju, ko pieprasījušas nodokļu iestādes, lai tās varētu pieņemt lēmumu.

Šā nodokļa maksātāja statusa piešķiršanas nolūkā nodokļu iestādes ir:

- (a) tās dalībvalsts iestādes, kurā ir pieteikuma iesniedzēja saimnieciskās darbības pastāvīgā vieta;
- (b) tās dalībvalsts iestādes, kurā ir pieteikuma iesniedzēja pastāvīgā iestāde un kurā glabājas vai ir pieejami galvenie uzskaites reģistri nodokļu vajadzībām Savienības iekšienē, ja pieteikuma iesniedzēja saimnieciskās darbības pastāvīgā vieta ir ārpus Savienības, bet tam ir viena vai vairākas pastāvīgās iestādes Savienībā;

(c) tās dalībvalsts iestādes, kurā ir pieteikuma iesniedzēja pastāvīgā adrese vai parastā dzīvesvieta un kurā viņam nav ne saimnieciskās darbības vietas, nedz pastāvīgas iestādes vietas.

5. Ja pieteikums ir noraidīts, nodokļu iestādes paziņo pieteikuma iesniedzējam atteikuma iemeslus kopā ar lēmumu. Dalībvalstis nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējam tiek piešķirtas tiesības pārsūdzēt jebkuru lēmumu par pieteikuma noraidīšanu.

6. Nodokļa maksātājs, kuram piešķirts sertificēta nodokļa maksātāja statuss, nekavējoties informē nodokļu iestādes par jebkādiem apstākļiem, kas radušies pēc lēmuma pieņemšanas un kas var skart vai ietekmēt šā statusa turpmāko derīgumu. Nodokļu iestādes atceļ nodokļa maksātāja statusu, ja 2. punktā noteiktie kritēriji vairs netiek izpildīti.

7. Vienā dalībvalstī piešķirtu sertificētā nodokļa maksātāja statusu atzīst nodokļu iestādes visās dalībvalstīs.”;

(8) direktīvas 14. pantu groza šādi:

(a) panta 4. punktu aizstāj ar šādu:

“4. Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

(1) “preču tālpārdošana Savienības iekšienē” ir tādu preču piegāde, kuras piegādātājs vai cita persona viņa interesēs nosūta vai transportē – tostarp, ja piegādātājs netiešā veidā piedalās preču transportēšanā vai nosūtīšanā, — no dalībvalsts, kas nav dalībvalsts, kurā beidzas preču nosūtīšana vai transportēšana pircējam, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

(a) preču piegādi veic personai, kas nav nodokļa maksātāja, izņemot juridisku personu, kas nav nodokļa maksātāja,

(b) preces, ko piegādā piegādātājs vai cita persona viņa interesēs, nav ne jauni transportlīdzekļi, ne arī preces, ko piegādā pēc montāžas vai uzstādīšanas ar darbības pārbaudi vai bez tās;

(2) “no trešām teritorijām vai trešām valstīm importētu preču tālpārdošana” ir tādu preču piegāde, kuras piegādātājs vai cita persona viņa interesēs nosūta vai transportē — tostarp, ja piegādātājs netiešā veidā piedalās preču transportēšanā vai nosūtīšanā, — no trešās teritorijas vai trešās valsts pircējam dalībvalstī, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

(a) preču piegādi veic personai, kas nav nodokļa maksātāja, izņemot juridisku personu, kas nav nodokļa maksātāja,

(b) preces, ko piegādā piegādātājs vai cita persona viņa interesēs, nav ne jauni transportlīdzekļi, ne arī preces, ko piegādā pēc montāžas vai uzstādīšanas ar darbības pārbaudi vai bez tās;

(3) “preču piegāde Savienības iekšienē” ir preču piegāde, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

(a) preču piegādi veic nodokļa maksātājs nodokļa maksātājam vai juridiskai personai, kas nav nodokļa maksātāja,

(b) preces no vienas dalībvalsts uz citu nosūta vai transportē piegādātājs vai cita persona viņa interesēs vai persona, kas iegādājas preces Savienībā.”;

- (b) pantam pievieno šādu 5. punktu:
- “5. Par preču piegādi Savienības iekšienē neuzskata šādu:
- (a) preču piegādi ar montāžu vai uzstādīšanu, ar darbības pārbaudi vai bez tās, saskaņā ar 36. pantu;
 - (b) preču piegādi, kas ir atbrīvota no nodokļa saskaņā ar 148. vai 151. pantu;
 - (c) preču piegādi, ko veic nodokļa maksātājs, uz kuru attiecas kopējais vienotas likmes režīms lauksaimniekiem.”;
- (9) direktīvas 14.a panta 2. punktu aizstāj ar šādu:
- “2. Ja, izmantojot tādu elektronisku saskarni kā tirdzniecības vieta, platforma, portāls vai līdzīgs mehānisms, nodokļa maksātājs veicina tāda nodokļa maksātāja, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā, īstenotu preču piegādi Savienībā personai, kas nav nodokļa maksātāja, uzskata, ka nodokļa maksātājs, kas veicina piegādi, ir saņēmis un piegādājis minētās preces pats.”;
- (10) direktīvas 17. pantu groza šādi:
- (a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Ja nodokļa maksātājs preces, kas ir tā saimnieciskās darbības aktīvu daļa, pārvieto uz galamērķi citā dalībvalstī, šo pārvietošanu uzskata par preču piegādi Savienības iekšienē par atlīdzību.

“Pārvietošana uz galamērķi citā dalībvalstī” ir kustama materiālā īpašuma nosūtīšana vai transportēšana, kuru savas saimnieciskās darbības vajadzībām veic nodokļa maksātājs vai cita persona viņa interesēs, uz galamērķi Savienībā, kas ir ārpus tās dalībvalsts teritorijas, kurā šis īpašums atrodas.”;
 - (b) panta 2. punkta a) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“a) preču piegādi, ko veic nodokļa maksātājs nosūtīšanas vai transportēšanas galamērķa dalībvalsts teritorijā saskaņā ar 33., 35.a vai 35.b pantā paredzētajiem nosacījumiem;”
 - (c) panta 2. punkta d) un e) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“d) gāzes piegādi ar kādu dabasgāzes sistēmu, kas atrodas Savienības teritorijā, vai izmantojot tīklus, kas ir pieslēgti šai sistēmai, elektroenerģijas vai siltumapgādes, vai dzesēšanas pakalpojumu piegādi pa siltumapgādes vai dzesēšanas tīkliem saskaņā ar 38. un 39. pantā paredzētajiem nosacījumiem;

e) preču piegādi, ko veic nodokļa maksātājs dalībvalsts teritorijā saskaņā ar 146., 147., 148., 151. vai 152. pantā paredzētajiem nosacījumiem;”
- (11) direktīvā iekļauj šādu 17.a pantu:

“17.a pants

1. Ja nodokļa maksātājs preces, kas ir tā saimnieciskās darbības aktīvu daļa, pārvieto uz citu dalībvalsti, veicot preču piegādi saskaņā ar situāciju “piegāde saņēmējam uz noliktavu”, šo pārvietošanu neuzskata par preču piegādi Savienības iekšienē par atlīdzību.

2. Šā panta piemērošanas vajadzībām uzskata, ka pastāv situācija “piegāde saņēmējam uz noliktavu”, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

- (a) sertificēts nodokļa maksātājs nosūta vai transportē preces uz citu dalībvalsti, lai tās vēlāk un pēc to ierašanās piegādātu citam sertificētam nodokļa maksātājam, kura identitāte un PVN identifikācijas numurs jau ir zināms brīdī, kad transportēšana sākas;
- (b) sertificētais nodokļa maksātājs, kurš nosūta vai transportē preces, neveic uzņēmējdarbību dalībvalstī, uz kuru preces ir nosūtītas vai transportētas;
- (c) sertificēts nodokļa maksātājs, kurš preces vēlāk un pēc to ierašanās iegādājas, tiek identificēts PVN nolūkā dalībvalstī, uz kuru preces ir pārvietotas;
- (d) sertificētais nodokļa maksātājs, kurš nosūta vai transportē preces, ir norādījis minēto nosūtīšanu vai transportēšanu 243. panta 3. punktā paredzētajā reģistrā.

3. Ja 2. punktā ietvertie nosacījumi ir izpildīti, brīdī, kad tiesības rīkoties ar precēm tiek nodotas sertificētajam nodokļa maksātājam, kas norādīts minētā punkta c) apakšpunktā, uzskata, ka preču piegāde Savienības iekšienē ir veikta dalībvalstī, uz kuru preces tika nosūtītas vai transportētas.”;

- (12) direktīvā iekļauj šādu 18.a pantu:

“18.a pants

Ja kādas dalībvalsts, kura ir Ziemeļatlantijas Līguma puse, bruņotie spēki savām vajadzībām vai to civilā personāla vajadzībām, kas tos pavada, lieto preces, kuras tie nav pirkuši saskaņā ar vispārīgiem noteikumiem, kas reglamentē nodokļa uzlikšanu kādas dalībvalsts iekšējā tirgū, šādu izmantošanu uzskata par preču piegādi par atlīdzību, ja uz šo preču importu nevar attiecināt 143. panta 1. punkta h) apakšpunktā paredzēto atbrīvojumu no nodokļa.”;

- (13) direktīvas 19. pantu aizstāj ar šādu:

“19. pants

Ja visus aktīvus vai to daļu nodod par atlīdzību vai bez tās, vai kā ieguldījumu uzņēmējdarbībā, dalībvalstis uzskata, ka nav notikusi preču piegāde, un saņēmēju uzskata par tās personas tiesību pārnēmēju, kas preces nodevusi.

Attiecīgos gadījumos dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai novērstu konkurences izkropļojumus, ja persona, kurai preces ir nodotas, nav pilnībā atbildīga par PVN. Tāpat dalībvalstis pieņem visus vajadzīgos pasākumus, lai nepieļautu to, ka šā panta piemērošana padara iespējamu nodokļu nemaksāšanu vai nodokļu apiešanu.”;

- (14) IV sadaļas 2. nodaļu svītros;

- (15) direktīvas 30. pantu aizstāj ar šādu:

“30. pants

“Preču imports” ir tādu preču ieviešana Savienībā, kas nav brīvā apgrozībā Līguma par Eiropas Savienības darbību 29. panta nozīmē.

Papildus pirmajā daļā minētajam darījumam tādu brīvā apgrozībā esošu preču importu, ko ievē Savienībā no kādas trešās teritorijas, kas ir Savienības muitas teritorijas daļa, uzskata par preču importu.”;

- (16) V sadaļas 1. nodaļas 2. iedaļā pirms 32. panta iekļauj šādu 1. apakšiedaļas nosaukumu:

**“1. apakšiedaļa
Vispārīgs noteikums”;**

- (17) V sadaļas 1. nodaļas 2. iedaļā pirms 33. panta iekļauj šādu 2. apakšiedaļas nosaukumu:

**“2. apakšiedaļa
Īpaši noteikumi”;**

- (18) direktīvas 33. pantu aizstāj ar šādu:

“33. pants

1. Preču tālpārdošanas Savienības iekšienē darījumos par piegādes vietu uzskata vietu, kur preces atrodas laikā, kad beidzas preču nosūtīšana vai transportēšana pircējam.

2. Tādu preču tālpārdošanas darījumos, kuras no trešām teritorijām vai trešām valstīm importē dalībvalstī, kas nav dalībvalsts, kurā beidzas preču nosūtīšana vai transportēšana pircējam, par piegādes vietu uzskata vietu, kur preces atrodas laikā, kad beidzas to nosūtīšana vai transportēšana pircējam.

3. Tādu preču tālpārdošanas darījumos, kuras no trešām teritorijām vai trešām valstīm importē dalībvalstī, kurā beidzas preču nosūtīšana vai transportēšana, par piegādes vietu uzskata minēto dalībvalsti ar noteikumu, ka PVN par minētajām precēm ir jādeklarē saskaņā ar īpašo režīmu, kas noteikts XII sadaļas 6. nodaļas 4. iedaļā.”;

- (19) direktīvas 35. pantu svīturo;

- (20) direktīvā iekļauj šādu 35.a, 35.b, 35.c un 35.d pantu:

“35.a pants

Preču piegādes Savienības iekšienē darījumos par piegādes vietu uzskata vietu, kur preces atrodas laikā, kad beidzas minēto preču nosūtīšana vai transportēšana pircējam.

35.b pants

Par jaunu transportlīdzekļu piegādes vietu personai, kas nav nodokļa maksātāja, izņemot juridisku personu, kas nav nodokļa maksātāja, ja preces tiek nosūtītas vai transportētas no vienas dalībvalsts uz citu, uzskata vietu, kur preces atrodas laikā, kad beidzas preču nosūtīšana vai transportēšana.

35c. pants

Atkāpjoties no iepriekš minētā, 33. un 35.a pantu nepiemēro lietotu preču, mākslas darbu, kolekciju priekšmetu vai senlietu piegādei, kas definētas 311. panta 1. punkta 1) līdz 4) apakšpunktā un kam uzliek PVN saskaņā ar minēto īpašo režīmu.

35d. pants

Šīs direktīvas 35.a un 35.b panta nolūkā, ja preču nosūtīšanas vai transportēšanas sākumpunkts ir trešā teritorijā vai trešā valstī un piegāde, ko veic importētājs, kurš saskaņā ar 201. pantu noteikts vai atzīts par atbildīgo par PVN nomaksu, vai turpmāka piegāde ietver preču transportēšanu vai nosūtīšanu, kas beidzas dalībvalstī, kura nav importa dalībvalsts, uzskata, ka preces ir transportētas vai nosūtītas no importa dalībvalsts.”;

(21) V sadaļas 1. nodaļas 2. iedaļā iekļauj šādu 36.a pantu:

“36.a pants

1. Ja preces piegādā saistībā ar ķēdes darījumu situāciju, 14. panta 4. punkta 3) apakšpunkta b) punktā minēto transportēšanu vai nosūtīšanu no vienas dalībvalsts uz citu attiecina uz piegādātāja veiktu piegādi uzņēmējam-starpniekam, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

- (a) uzņēmējs-starpnieks paziņo piegādātājam preču ierašanās dalībvalstī;
- (b) uzņēmējs-starpnieks ir identificēts PVN nolūkā dalībvalstī, kas nav preču nosūtīšanas vai transportēšanas sākumpunkta dalībvalsts.

2. Ja kāds no 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem nav izpildīts, ķēdes darījumu situācijā 14. panta 4. punkta 3) apakšpunkta b) punktā minēto transportēšanu vai nosūtīšanu no vienas dalībvalsts uz citu attiecina uz uzņēmēja-starpnieka veiktu piegādi pircējam.

3. Šajā pantā piemēro šādas definīcijas:

- (a) “ķēdes darījumu situācija” ir situācija, kad nodokļa maksātāju veiktas vienu un to pašu preču secīgas piegādes ietver minēto preču vienu vienīgu transportēšanu vai nosūtīšanu no vienas dalībvalsts uz citu un gan uzņēmējs-starpnieks, gan piegādātājs ir sertificēti nodokļa maksātāji;
- (b) “uzņēmējs-starpnieks” ir piegādātājs ķēdes ietvaros, kas nav pirmais piegādātājs un kas nosūta vai transportē preces pats vai arī ar trešās personas starpniecību, kura rīkojas viņa interesēs;
- (c) “piegādātājs” ir nodokļa maksātājs ķēdes ietvaros, kurš piegādā preces uzņēmējam-starpniekam;
- (d) “pircējs” ir nodokļa maksātājs, kuram uzņēmējs-starpnieks piegādā preces ķēdes ietvaros.”;

(22) direktīvas 37. pantu aizstāj ar šādu:

“37. pants

1. Ja preces piegādā uz kuģiem, gaisa kuģos vai vilcienos pasažieru pārvadājuma posmā, kas notiek Savienības iekšienē, tad par piegādes vietu uzskata pasažieru pārvadājuma sākumpunktu.

2. Šā panta 1. punkta nozīmē “pasažieru pārvadājuma posms, kas notiek Savienībā” ir pārvadājuma posms, kas notiek bez apstāšanās ārpus Savienības, starp pasažieru pārvadājuma sākumpunktu un galamērķi.

“Pasažieru pārvadājuma sākumpunkts” ir pirmā paredzētā iekāpšanas vieta Savienībā, attiecīgos gadījumos pēc apstāšanās ārpus Savienības.

“Pasažieru pārvadājuma galamērķis” ir pēdējā paredzētā izkāpšanas vieta Savienībā pasažieriem, kuri iekāpuši kuģī, gaisa kuģī vai vilcienā Savienībā, attiecīgos gadījumos pirms apstāšanās ārpus Savienības.

Ja brauciens ir turp un atpakaļ, atpakaļceļu uzskata par atsevišķu pārvadājumu.

3. Dalībvalstis var atbrīvot vai turpināt atbrīvot no nodokļa ar tiesībām atskaitīt iepriekšējā stadijā samaksāto PVN to preču piegādi, ko patērē kuģos, gaisa kuģos vai vilcienos, un kuru attiecīgo nodokļa uzlikšanas vietu nosaka saskaņā ar 1. punktu.”;

(23) direktīvas 38. panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Ja tirgotājam, kas ir nodokļa maksātājs, piegādā gāzi ar kādu dabasgāzes sistēmu, kas atrodas Savienības teritorijā, vai pa jebkādiem tīkliem, kas ir pieslēgti šai sistēmai, sniedz elektroenerģijas vai siltumapgādes, vai dzesēšanas pakalpojumus, ko nodrošina ar siltumapgādes vai dzesēšanas tīkliem, tad par piegādes vietu uzskata vietu, kur ir minētā tirgotāja, kas ir nodokļa maksātājs, saimnieciskās darbības pastāvīgā vieta vai kur tam ir pastāvīga iestāde, kurai piegādā gāzi vai elektroenerģiju, vai — ja nav šādas vietas vai pastāvīgas iestādes — tā pastāvīgās adreses vietu vai parasto dzīvesvietu.”;

(24) direktīvas 39. panta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“Ja piegādā gāzi ar kādu dabasgāzes sistēmu, kas atrodas Savienības teritorijā, vai pa jebkādiem tīkliem, kas ir pieslēgti šai sistēmai, sniedz elektroenerģijas vai siltumapgādes, vai dzesēšanas pakalpojumus, ko nodrošina ar siltumapgādes vai dzesēšanas tīkliem, un uz šādu piegādi neattiecas 38. pants, par piegādes vietu uzskata vietu, kur pircējs preces faktiski lieto un patērē.”;

(25) V sadaļas 2. nodaļu svītros;

(26) direktīvas 49. un 50. pantu aizstāj ar šādu:

“49. pants

Preču transportēšanas, kas nav preču transportēšana Savienības iekšienē un ko sniedz personām, kuras nav nodokļa maksātājas, pakalpojumu sniegšanas vieta ir vieta, kur faktiski notiek transportēšana, proporcionāli veiktajiem attālumiem.

50. pants

Pakalpojumiem, kas ir preču transportēšana Savienības iekšienē un ko sniedz personām, kuras nav nodokļa maksātājas, sniegšanas vieta ir transportēšanas sākumpunkts.”;

(27) direktīvas 51. panta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“Preču transportēšana Savienības iekšienē” ir preču transportēšana, ja sākumpunkts un galamērķis atrodas divu dažādu dalībvalstu teritorijās.”;

(28) direktīvas 52. pantu aizstāj ar šādu:

“52. pants

Dalībvalstīm attiecībā uz personām, kas nav nodokļa maksātājas, nav jāpiemēro PVN tai preču transportēšanas daļai Savienības iekšienē, kura notiek udeņos, kas nav Savienības teritorijas daļa.”;

- (29) direktīvas 55. pantu aizstāj ar šādu:

“55. pants

Tādu restorānu un ēdināšanas pakalpojumu, kas nav pakalpojumi, kurus faktiski sniedz kuģos, gaisakuģos vai vilcienos pasažieru pārvadāšanas posmā, kas notiek Savienībā, sniegšanas vieta ir vieta, kur faktiski notiek šo pakalpojumu sniegšana.”;

- (30) direktīvas 57. pantu aizstāj ar šādu:

“57. pants

1. Restorānu un ēdināšanas pakalpojumiem, kurus fiziski sniedz kuģos, gaisakuģos vai vilcienos pasažieru pārvadāšanas posmā, kas notiek Savienībā, pakalpojumu sniegšanas vieta ir pasažieru pārvadājuma sākumpunkts.

2. Šā panta 1. punkta nozīmē “pasažieru pārvadājuma posms, kas notiek Savienībā” ir pārvadājuma posms, kas notiek bez apstāšanās ārpus Savienības, starp pasažieru pārvadājuma sākumpunktu un galamērķi.

“Pasažieru pārvadājuma sākumpunkts” ir pirmā paredzētā iekāpšanas vieta Savienībā, attiecīgos gadījumos pēc apstāšanās ārpus Savienības.

“Pasažieru pārvadājuma galamērķis” ir pēdējā paredzētā izkāpšanas vieta Savienībā pasažieriem, kuri iekāpuši kuģī, gaisa kuģī vai vilcienā Savienībā, attiecīgos gadījumos pirms apstāšanās ārpus Savienības.

Ja brauciens ir turp un atpakaļ, atpakaļceļu uzskata par atsevišķu pārvadājumu.”;

- (31) V sadaļas 3. nodaļas 3. iedaļas 9. apakšiedaļas virsrakstu aizstāj ar šādu:

“9. apakšiedaļa

Pakalpojumu sniegšana personām, kas nav nodokļa maksātājas, ārpus Savienības”;

- (32) direktīvas 59. panta pirmo daļu groza šādi:

- (a) pirmās daļas ievadfrāzi aizstāj ar šādu:

“Attiecībā uz turpmāk norādītajiem pakalpojumiem, kurus sniedz personai, kas nav nodokļa maksātāja un kas veic uzņēmējdarbību vai kam ir pastāvīga adrese vai parastā dzīvesvieta ārpus Savienības, pakalpojumu sniegšanas vieta ir vieta, kur minētā persona veic uzņēmējdarbību, kur ir tās pastāvīgā adrese vai parastā dzīvesvieta.”;

- (b) panta h) punktu aizstāj ar šādu:

“h) piekļuves nodrošināšana kādai dabasgāzes sistēmai, kas atrodas Savienības teritorijā, vai tīklam, kas pieslēgts šādai sistēmai, elektroenerģijas sistēmai vai siltumapgādes vai dzesēšanas tīkliem, vai pārvadei vai sadalei pa šīm sistēmām vai tīkliem un citu ar to tieši saistītu pakalpojumu sniegšana.”;

- (33) direktīvas 59.a panta a) un b) punktu aizstāj ar šādu:
- “a) uzskatīt šādu pakalpojumu sniegšanas vietu, kas atrodas to teritorijā, par pakalpojumu sniegšanas vietu ārpus Savienības, ja pakalpojumus faktiski lieto un izmanto ārpus Savienības;
 - b) uzskatīt šādu pakalpojumu sniegšanas vietu, kas atrodas ārpus Savienības, par pakalpojumu sniegšanas vietu to teritorijā, ja pakalpojumus faktiski lieto un izmanto to teritorijā.”;

- (34) V sadaļas 3.a nodaļas nosaukumu aizstāj ar šādu:

“ROBEŽVĒRTĪBA ATTIECĪBĀ UZ NODOKĻA MAKSĀTĀJIEM, KAS VEIC PREČU PIEGĀDES, UZ KURĀM ATTIECAS 33. PANTA 1. PUNKTS, UN PAKALPOJUMU SNIEGŠANU, UZ KURU ATTIECAS 58. PANTS”;

- (35) direktīvas 59.c pantu groza šādi:
- (a) panta 1. punkta ievadfrāzi aizstāj ar šādu:

“1. Direktīvas 33. panta 1. punktu un 58. pantu nepiemēro, ja ir izpildīti šādi nosacījumi.”;
 - (b) panta 3. punktu aizstāj ar šādu:

“3. Dalībvalsts, kuras teritorijā preces atrodas laikā, kad sākas to nosūtīšana vai transportēšana, vai kurā nodokļa maksātāji, kas sniedz telekomunikāciju, radio un televīzijas apraides pakalpojumus un elektroniski sniegtus pakalpojumus, veic uzņēmējdarbību, piešķir nodokļa maksātājiem, kuri piegādā preces vai sniedz pakalpojumus atbilstīgi 1. punktā minētajiem nosacījumiem, tiesības izvēlēties iespēju preču piegādes vai pakalpojumu sniegšanas vietu noteikt saskaņā ar 33. panta 1. punktu un 58. pantu, kura jebkurā gadījumā attiecas uz laikposmu, kas ir vismaz divi kalendārie gadi.”;
- (36) direktīvas 60. un 61. pantu aizstāj ar šādu:

“60. pants

Preču importa vieta ir dalībvalsts, kuras teritorijā preces atrodas, kad tās tiek ievestas Savienībā.

61. pants

Atkāpjoties no 60. panta, ja, ievedot Savienībā preces, kuras nav brīvā apgrozībā, tām piemēro kādu no 156. pantā minētajiem režīmiem vai situācijām vai arī pagaidu ievēšanas režīmu ar pilnīgu atbrīvojumu no ievadmitas vai ārējā tranzīta režīmu, tad šādu preču importa vieta ir dalībvalsts, kuras teritorijā uz tām beidz atteikties minētie režīmi vai situācijas.

Tāpat, ja, ievedot brīvā apgrozībā esošas preces Savienībā, tām piemēro kādu no 276. un 277. pantā minētajiem režīmiem vai situācijām, tad šādu preču importa vieta ir dalībvalsts, kuras teritorijā uz tām beidz atteikties minētie režīmi vai situācijas.”;

- (37) direktīvas 64. panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Pastāvīgas preču piegādes Savienības iekšienē laikposmā, kas pārsniedz vienu kalendāro mēnesi, ir uzskatāmas par veiktām katrā kalendārā mēneša beigās līdz laikam, kad piegādes ir pilnībā pabeigtas.”;

(38) direktīvas 66. panta otro daļu aizstāj ar šādu:

“Tomēr pirmajā daļā paredzēto atkāpi nepiemēro tādu pakalpojumu sniegšanai, par kuriem atbilstīgi 196. pantam PVN maksā pircējs, preču piegādēm Savienības iekšienē un jaunu transportlīdzekļu piegādēm saskaņā ar 35.b pantu.”;

(39) direktīvas 67. pantu aizstāj ar šādu:

“67. pants

Par preču piegādēm Savienības iekšienē un jaunu transportlīdzekļu piegādēm saskaņā ar 35.b pantu PVN kļūst iekasējams pēc rēķina izsniegšanas vai pēc tā termiņa beigām, kas minēts 222. panta pirmajā daļā, ja līdz minētajam laikam rēķins nav izsniegts.

Tomēr 64. panta 1. punktu, 64. panta 2. punkta trešo daļu un 65. pantu nepiemēro preču piegādēm Savienības iekšienē un jaunu transportlīdzekļu piegādēm saskaņā ar 35.b pantu.”;

(40) VI sadaļas 3. nodaļu svīturo;

(41) direktīvas 71. panta 1. punkta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“1. Ja, ievēdot preces Savienībā, tām piemēro vai nu kādu no 156., 276. un 277. pantā minētajiem režīmiem vai situācijām, vai arī pagaidu ieviešanas režīmu ar pilnīgu atbrīvojumu no ievadmuītas vai ārējā tranzīta režīmu, tad nodokļa iekasējamības gadījums iestājas un nodoklis kļūst iekasējams vienīgi tad, kad uz precēm vairs neattiecas minētie režīmi vai situācijas.”;

(42) direktīvas 76. pantu aizstāj ar šādu:

“76. pants

Attiecībā uz preču piegādi Savienības iekšienē, ja preces tiek pārvietotas uz citu dalībvalsti, summa, kurai uzliek nodokli, ir attiecīgo preču vai līdzīgu preču pirkuma cena vai — ja pirkuma cenas nav — pašizmaksa, ko nosaka šā darījuma veikšanas laikā.”;

(43) direktīvas 78. pantu aizstāj ar šādu:

“78. pants

1. Summā, kurai uzliek nodokli, ietver šādas sastāvdaļas:

(a) nodokļus, nodevas un citus maksājumus, izņemot pašu PVN;

(b) papildu izdevumus, piemēram, komisijas maksu, iepakšanas, transportēšanas un apdrošināšanas izmaksas, ko piegādātājs iekasē no pircēja.

Piemērojot pirmās daļas a) punktu, nodokļi ietver akcīzes nodokli, kas maksājams dalībvalstī, kurā saskaņā ar 35.a pantu notiek to preču piegāde Savienības iekšienē, kurām uzliek akcīzes nodokli.

Piemērojot pirmās daļas b) punktu, dalībvalstis var par papildu izdevumiem uzskatīt izdevumus, par kuriem pastāv atsevišķa vienošanās.

2. Ja pēc tam, kad ir veikta preču piegāde Savienības iekšienē, piegādātājam atmaksā akcīzes nodokli, kas samaksāts nosūtīšanas vai transportēšanas sākumpunkta dalībvalstī, tad summu, kurai uzliek nodokli, attiecīgi samazina tajā dalībvalstī, kurā saskaņā ar 35.a pantu notiek to preču piegāde Savienības iekšienē, kurām uzliek akcīzes nodokli.

3. Šajā direktīvā par “akcīzes precēm” uzskata energoproduktus, spirtu un alkoholiskos dzērienus, kā arī tabakas izstrādājumus, kas minēti Padomes Direktīvas 2008/118/EK (*) 1. panta 1. punktā, bet ne gāzi, ko piegādā, izmantojot dabasgāzes sadales sistēmu, kas atrodas Savienības teritorijā, vai tīklu, kas pievienots šādai sistēmai.”;

(*) Padomes Direktīva 2008/118/EK (2008. gada 16. decembris) par akcīzes nodokļa piemērošanas vispārēju režīmu, ar ko atceļ Direktīvu 92/12/EEK (OV L 9, 14.1.2009., 12. lpp.).

(44) VII sadaļas 3. nodaļu svīturo;

(45) direktīvas 85. pantu aizstāj ar šādu:

“85. pants

Attiecībā uz preču importu summa, kurai uzliek nodokli, ir muitas vērtība, kas noteikta saskaņā ar spēkā esošajiem Savienības noteikumiem.”;

(46) direktīvas 86. panta 1. punkta b) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“b) papildu izdevumus, piemēram, komisijas maksu, iesaiņošanas, transportēšanas un apdrošināšanas izmaksas, kas radušās līdz pirmajam galamērķim importa dalībvalsts teritorijā, kā arī papildu izdevumus, ko rada transportēšana uz citu galamērķi Savienībā, ja minētā vieta ir zināma, kad iestājas nodokļa iekasējamības gadījums.”;

(47) direktīvas 88. pantu aizstāj ar šādu:

“88. pants

Ja preces bijušas uz laiku izvestas no Savienības un ir ievestas atpakaļ pēc tam, kad tām ārpus Savienības veikts remonts, apstrāde, pielāgošana, montāža vai pārstrāde, dalībvalstis veic pasākumus, lai nodrošinātu to, ka šīm precēm noteiktais nodokļa režīms PVN nolūkā ir tāds pats, kādu attiecīgajām precēm piemērotu, ja remonts, apstrāde, pielāgošana, montāža vai pārstrāde būtu veikta attiecīgi savā teritorijā.”;

(48) direktīvas 91. pantu groza šādi:

(a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Ja sastāvdaļas, ko izmanto tās summas noteikšanai, kurai uzliek nodokli, preces importējot, ir izteiktas valūtā, kas nav tās dalībvalsts valūta, kurā notiek aprēķināšana, valūtas maiņas kursu nosaka saskaņā ar Savienības noteikumiem, kas reglamentē vērtības aprēķinu muitas vajadzībām.”;

(b) panta 2. punkta trešo daļu aizstāj ar šādu:

“Tomēr daži no šā panta pirmajā daļā minētajiem darījumiem vai konkrētām nodokļa maksātāju kategorijām dalībvalstis var turpināt piemērot valūtas

maiņas kursu, kurš noteikts saskaņā ar spēkā esošajiem Savienības noteikumiem, kas reglamentē vērtības aprēķinu muitas vajadzībām.”;

(49) direktīvas 93. panta b) punktu aizstāj ar šādu:

“b) gadījumā, ja preču piegāde notiek Savienības iekšienē;”

(50) direktīvas 94. pantu svītrot;

(51) direktīvas 131. pantu aizstāj ar šādu:

“131. pants

Šīs sadaļas 2. līdz 9. nodaļā paredzētos atbrīvojumus, neskarot citus Savienības noteikumus, piemēro saskaņā ar nosacījumiem, ko dalībvalstis paredz, lai nodrošinātu pareizu un godīgu šo atbrīvojumu piemērošanu un lai nepieļautu nekādu iespējamu nemaksāšanu, apiešanu vai ļaunprātīgu izmantošanu.”;

(52) IX sadaļas 4. nodaļas nosaukumu aizstāj ar šādu:

**“ATBRĪVOJUMI KONKRĒTAI
PREČU TRANSPORTĒŠANAI SAVIENĪBAS IEKŠIENĒ”;**

(53) IX sadaļas 4. nodaļas 1. un 2. iedaļu svītrot;

(54) IX sadaļas 4. nodaļas 3. iedaļas nosaukumu svītrot;

(55) direktīvas 142. pantu aizstāj ar šādu:

“142. pants

Dalībvalstis atbrīvo no nodokļa to pakalpojumu sniegšanu, kas ir preču transportēšana Savienības iekšienē uz salām, kuras veido Azoru salu un Madeiras autonomos apgabalus, un no tām, kā arī to pakalpojumu sniegšanu, kuri ir preču transportēšana starp šīm salām.”;

(56) direktīvas 143. pantu groza šādi:

(a) panta 1. punkta b) un c) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“b) tādu preču galīgo importu, ko reglamentē Padomes Direktīvas 2007/74/EK (*), 2009/132/EK (**) un 2006/79/EK (***);

c) tādu brīvā apgrozībā laistu preču galīgo importu, kuras ievad no kādas trešās teritorijas, kas ir Savienības muitas teritorijas daļa, un kuras būtu atbrīvotas no nodokļa saskaņā ar b) punktu, ja tās būtu importētas 30. panta pirmās daļas nozīmē;”

(b) panta 1. punkta d) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“d) tādu preču importu, kas nosūtītas vai transportētas no trešās teritorijas vai trešās valsts uz dalībvalsti, kura nav nosūtīšanas vai transportēšanas galamērķa dalībvalsts, ja šādu preču piegāde, ko veic importētājs, kurš saskaņā ar 201. pantu noteikts vai atzīts par atbildīgu par PVN nomaksu, ir preču piegāde Savienības iekšienē;”

(c) panta 1. punkta fa) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“fa) preču importu, ko veic Savienības iestādes, Eiropas Atomenerģijas kopiena, Eiropas Investīciju banka vai Eiropas Savienības izveidotās

struktūras, kurām piemēro 7. protokolu par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā — saskaņā ar ierobežojumiem un nosacījumiem, kas paredzēti minētajā protokolā un tā īstenošanas nolīgumos vai mītnes nolīgumos, ciktāl tas nerada konkurences izkropļojumus;”

(d) panta 2. punkta ievadfrāzi aizstāj ar šādu:

“2. Šā panta 1. punkta d) apakšpunktā noteikto atbrīvojumu piemēro gadījumos, kad pēc preču importa tiek veikta preču piegāde Savienības iekšienē, tikai tad, ja importa brīdī importētājs ir sniedzis importa dalībvalsts kompetentajām iestādēm vismaz šādu informāciju:”;

(e) panta 2. punkta b) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“b) pircēja, kuram preces tiek piegādātas, PVN identifikācijas numuru, kas izdots citā dalībvalstī, vai savu PVN identifikācijas numuru, ja pārvietošana notiek saskaņā ar 17. panta 1. punktu;”

(*) Padomes Direktīva 2007/74/EK (2007. gada 20. decembris) par atbrīvojumu no pievienotās vērtības nodokļa un akcīzes nodokļa par precēm, kuras ievie personā, kas ieceļo no trešām valstīm (OV L 346, 29.12.2007., 6. lpp.).

(**) Padomes Direktīva 2009/132/EK (2009. gada 19. oktobris), kas nosaka Direktīvas 2006/112/EK 143. panta b) un c) punkta darbības jomu attiecībā uz atbrīvošanu no pievienotās vērtības nodokļa sakarā ar noteiktu preču galīgo importu (kodificēta versija) (OV L 292, 10.11.2009., 5. lpp.).

(***) Padomes Direktīva 2006/79/EK (2006. gada 5. oktobris) par atbrīvojumu no nodokļiem, ievie dot preces kā nekomerciālus sīksūtījumus no trešām valstīm (kodificēta versija) (OV L 286, 17.10.2006., 15. lpp.).

(57) direktīvas 145. panta 2. punkta otro daļu aizstāj ar šādu:

“Dalībvalstis savas valsts noteikumus var pielāgot, lai samazinātu konkurences izkropļojumu un jo īpaši lai nepieļautu nodokļa neuzlikšanu vai nodokļa dubultu uzlikšanu Savienībā.”;

(58) direktīvas 146. panta 1. punkta a) līdz d) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“a) tādu preču piegādes, kuras pārdevējs vai cita persona viņa interesēs nosūta vai transportē uz galamērķi ārpus Savienības;

b) tādu preču piegādes, kuras pircējs, kas neveic uzņēmējdarbību dalībvalsts attiecīgajā teritorijā, vai cita persona viņa interesēs nosūta vai transportē uz galamērķi ārpus Savienības, izņemot preces, ko transportē pats pircējs un kas paredzētas tam, lai aprīkotu vai apgādātu izprieču ceļojumu kuģus, privātus gaisa kuģus vai jebkādu citus personiskas lietošanas transportlīdzekļus;

c) preču piegādi apstiprinātām struktūrām, kas no Savienības eksportē šīs preces kā daļu no savām humānām, labdarības vai izglītošanas darbībām ārpus Savienības;

d) pakalpojumu sniegšanu, kas ir darbs ar kustamo īpašumu, kurš iegādāts vai importēts šāda darba veikšanai Savienībā un ko no Savienības nosūta vai transportē pakalpojumu sniedzējs vai pircējs, kas neveic uzņēmējdarbību dalībvalsts attiecīgajā teritorijā, vai cita persona, kura rīkojas vienas vai otras minētās personas interesēs;”

- (59) direktīvas 147. pantu groza šādi:
- (a) panta 1. punkta a) un b) apakšpunktu aizstāj ar šādu:
 - “a) ceļotājs neveic uzņēmējdarbību Savienībā;
 - b) preces ir transportētas uz vietu ārpus Savienības līdz trešā mēneša beigām pēc tā mēneša, kurā notiek piegāde;”
 - (b) panta 2. punkta pirmo un otro daļu aizstāj ar šādu:

“2. Šā panta 1. punkta nozīmē “ceļotājs, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā”, ir ceļotājs, kura pastāvīgā adrese vai parastā dzīvesvieta nav Savienībā. Šādā gadījumā “pastāvīgā adrese vai parastā dzīvesvieta” ir vieta, kas kā tāda norādīta pasē, personas apliecībā vai citā dokumentā, ko dalībvalsts, kuras teritorijā veic piegādi, atzīst par derīgu personu apliecinošu dokumentu.

Eksporta apliecinājumu sniedz ar rēķina vai to aizstājoša dokumenta eksemplāru, ko apstiprinājusi Savienības izvešanas muitas iestāde.”;
- (60) direktīvas 151. panta 1. punkta aa) apakšpunktu aizstāj ar šādu:
- “aa) preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu Savienības iestādēm, Eiropas Atomenerģijas kopienai, Eiropas Investīciju bankai vai Kopienų izveidotajām struktūrām, kurām piemēro 7. protokolu par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā — saskaņā ar ierobežojumiem un nosacījumiem, kas paredzēti minētajā protokolā un tā īstenošanas nolīgumos vai mītnes nolīgumos, ciktāl tas nerada konkurences kropļojumus;”
- (61) direktīvas 153. panta pirmo daļu aizstāj ar šādu:
- “Dalībvalstis atbrīvo no nodokļa pakalpojumus, ko citas personas vārdā un interesēs sniedz starpnieki, ja tie ir iesaistīti 6., 7., un 8. nodaļā minētajos darījumos vai darījumos, kurus veic ārpus Savienības.”;
- (62) direktīvas 154. un 155. pantu aizstāj ar šādu:

“154. pants

Šīs iedaļas nozīmē “noliktavas, kas nav muitas noliktavas”, attiecībā uz akcīzes precēm ir vietas, kuras noteiktas kā akcīzes preču noliktavas Direktīvas 2008/118/EK 4. panta 11) punktā, un attiecībā uz precēm, kas nav akcīzes preces, vietas, kuras kā tādas noteikušas dalībvalstis.

155. pants

Neskarot citus Savienības noteikumus nodokļu jomā, dalībvalstis, apspriedušās ar PVN komiteju, var veikt īpašus pasākumus, lai atbrīvotu no nodokļa visus šajā iedaļā minētos darījumus vai dažus no tiem, ja šie pasākumi nav paredzēti tiešai izlietošanai vai galapatēriņam, un ja maksājama PVN summa brīdī, kad pārtrauc šajā iedaļā minētos režīmus vai situācijas, atbilst nodokļa summai, kāda būtu maksājama, ja katram no šiem darījumiem būtu uzlikts nodoklis dalībvalsts attiecīgajā teritorijā.”;

- (63) direktīvas 156. panta 2. punktu aizstāj ar šādu:
- “2. Šā panta 1. punktā minētās vietas ir tās, kas tā definētas Savienības spēkā esošajos noteikumos muitas jomā.”;

- (64) direktīvas 158. panta 1. punkta b) apakšpunktu aizstāj ar šādu:
“b) ja preces ir paredzētas nodokļa maksātājiem, lai piegādātu preces ceļotājiem gaisa kuģī vai kuģī lidojuma vai jūras brauciena laikā, ja tā galamērķis ir ārpus Savienības;”
- (65) direktīvas 161. panta b) punktu aizstāj ar šādu:
“b) direktīvas 30. panta otrajā daļā minēto preču piegādi, ja uz tām vēl attiecas 276. pantā minētā Savienības iekšējā tranzīta procedūra.”;
- (66) direktīvas 162. pantu svīturo;
- (67) direktīvas 164. pantu groza šādi:
(a) panta 1. punkta a) apakšpunktu aizstāj ar šādu:
“a) nodokļa maksātājam paredzētu importu un preču piegādes eksportēšanai no Savienības nemainītā veidā vai pēc pārstrādes;”
(b) panta 2. punktu aizstāj ar šādu:
“2. Atbrīvojums neattiecas uz preču piegādēm Savienības iekšienē, ja piegādātājs, kurš ir atbildīgs par PVN nomaksu, izmanto XII sadaļas 6. nodaļas 3. iedaļā paredzēto īpašo režīmu nodokļa deklarēšanai un nomaksai par šīm piegādēm.”;
- (68) direktīvas 165. pantu svīturo;
- (69) direktīvas 168. pantu groza šādi:
(a) panta b) punktu aizstāj ar šādu:
“b) PVN, kas maksājams par darījumiem, kurus pielīdzina preču piegādei vai pakalpojumu sniegšanai saskaņā ar 17. panta 1. punktu, 18. panta a) punktu un 27. pantu;”
(b) panta c) un d) punktu svīturo;
- (70) direktīvas 169. panta b) un c) punktu aizstāj ar šādu:
“b) darījumiem, kas saskaņā ar 142. vai 144. pantu, 146. līdz 149. pantu, 151., 152., 153. vai 156. pantu, 157. panta 1. punkta b) apakšpunktu, 158. līdz 161. pantu vai 164. pantu ir atbrīvoti no nodokļa;
c) darījumiem, kas saskaņā ar 135. panta 1. punkta a) līdz f) apakšpunktu ir atbrīvoti no nodokļa, ja pircējs veic uzņēmējdarbību ārpus Savienības vai ja šie darījumi tieši attiecas uz precēm, ko paredzēts eksportēt ārpus Savienības.”;
- (71) direktīvas 170. panta b) punktu aizstāj ar šādu:
“b) darījumiem, par kuriem saskaņā ar 194., 196. vai 199. pantu nodokli maksā vienīgi pircējs.”;
- (72) direktīvas 171. pantu groza šādi:
(a) panta 2. punktu aizstāj ar šādu:
“2. Nodokļa maksātājiem, kas neveic uzņēmējdarbību Savienības teritorijā, PVN atmaksāšanu veic saskaņā ar Direktīvā 86/560/EEK paredzēto sīki izstrādāto īstenošanas kārtību.
Nodokļa maksātājus, kas minēti Direktīvas 86/560/EEK 1. pantā un kas dalībvalstī, kurā tie veic preču un pakalpojumu iegādi vai preču importu, kam

uzliek PVN, ir veikuši vienīgi preču piegādes vai snieguši pakalpojumus personai, kas saskaņā ar 194., 196. vai 199. pantu ir noteikta par personu, kura ir atbildīga par PVN nomaksu, minētās direktīvas piemērošanas nolūkā uzskata par nodokļa maksātājiem, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā.”;

(b) panta 3. punkta b) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“b) PVN rēķinā iekļautajām PVN summām par tādu preču piegādi, kas saskaņā ar 146. panta 1. punkta b) apakšpunktu ir atbrīvotas vai var tikt atbrīvotas no nodokļa.”;

(73) direktīvas 171.a panta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“Tā vietā, lai attiecībā uz preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu nodokļa maksātājam, par ko tas saskaņā ar 194., 196. vai 199. pantu ir atbildīgs par nodokļa nomaksu, piešķirtu PVN atmaksāšanu saskaņā ar Direktīvu 86/560/EEK vai 2008/9/EK, dalībvalstis var atļaut šā nodokļa atskaitīšanu saskaņā ar 168. pantā paredzēto procedūru. Esošos ierobežojumus saskaņā ar Direktīvas 86/560/EEK 2. panta 2. punktu un 4. panta 2. punktu var saglabāt.”;

(74) direktīvas 172. panta 1. punkta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“1. Jebkurai personai, kuru uzskata par nodokļa maksātāju tādēļ, ka tā neregulāri piegādā jaunu transportlīdzekli saskaņā ar 9. panta 2. punktu, dalībvalstī, kurā sākas jaunā transportlīdzekļa nosūtīšana vai transportēšana pircējam, ir tiesības atskaitīt PVN, kas jānomaksā vai ir nomaksāts saistībā ar jaunā transportlīdzekļa iegādi vai importu, nepārsniedzot tā PVN apjomu, par kura nomaksu tā būtu atbildīga, ja piegādei tiktu uzlikts PVN tajā dalībvalstī, kurā sākas jaunā transportlīdzekļa nosūtīšana vai transportēšana pircējam.”;

(75) direktīvas 175. panta 2. punkta otro daļu aizstāj ar šādu:

“Tomēr dalībvalstis var saglabāt 1979. gada 1. janvārī spēkā esošos noteikumus vai attiecībā uz dalībvalstīm, kas pievienojās Savienībai pēc minētās dienas, noteikumus, kas bijuši spēkā to pievienošanās spēkā stāšanās dienā.”;

(76) direktīvas 176. panta otro daļu aizstāj ar šādu:

“Līdz brīdim, kad stājušies spēkā pirmajā daļā minētie noteikumi, dalībvalstis var saglabāt visus izņēmumus, kas paredzēti šo valstu tiesību aktos 1979. gada 1. janvārī, vai attiecībā uz dalībvalstīm, kuras pievienojās Savienībai pēc minētās dienas, aktos, kas bija spēkā to pievienošanās spēkā stāšanās dienā.”;

(77) direktīvas 177. panta otro daļu aizstāj ar šādu:

“Lai saglabātu vienādus konkurences apstākļus, dalībvalstis tā vietā, lai noraidītu atskaitīšanu, var uzlikt nodokli paša nodokļa maksātāja ražotajām precēm vai precēm, kuras tas pircis Savienībā vai importējis, tādā veidā, lai nodoklis nepārsniegtu PVN, kas tiktu iekasēts par līdzīgu preču iegādi.”;

(78) direktīvas 178. pantu groza šādi:

(a) panta c) un d) punktu svīturo;

(b) panta f) punktu aizstāj ar šādu:

“f) ja nodokļa maksātājam ir jāmaksā PVN kā pircējam, piemērojot 194., 196. vai 199. pantu, — jāievēro katras dalībvalsts noteiktās formalitātes.”;

- (79) direktīvas 181. pantu svītro;
- (80) direktīvas 182. pantu aizstāj ar šādu:

“182. pants

Dalībvalstis paredz nosacījumus un sīki izstrādātus noteikumus 180. panta piemērošanai.”;

- (81) direktīvas 193. pantu aizstāj ar šādu:

“193. pants

PVN maksā ikviens nodokļa maksātājs, kas veic preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, par kuru uzliek nodokli, izņemot gadījumus, kad saskaņā ar 194. līdz 200. pantu un 202. pantu nodokli maksā kāda cita persona.”;

- (82) direktīvas 194. panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Ja pakalpojumu sniegšanu, par kuru uzliek nodokli, veic nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību tās dalībvalsts teritorijā, kurā maksājams PVN, dalībvalstis var paredzēt, ka par PVN nomaksu atbildīgā persona ir persona, kurai sniegti pakalpojumi.”;

- (83) direktīvā iekļauj šādu 194.a pantu:

“194.a pants

PVN maksā persona, kurai ir piegādātas preces, ciktāl tai ir piešķirts sertificēta nodokļu maksātāja statuss saskaņā ar 13.a pantu, ja preces piegādā nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību tās dalībvalsts teritorijā, kurā maksājams PVN.”;

- (84) direktīvas 195. pantu svītro;
- (85) direktīvas 197. pantu svītro;
- (86) direktīvas 199.a pantu groza šādi:

- (a) panta 1. punkta ievadfrāzi aizstāj ar šādu:

“1. Dalībvalstis līdz 2028. gada 31. decembrim var noteikt, ka persona, kas ir atbildīga par PVN nomaksu, ir nodokļa maksātājs, kas ir saņēmis šādas piegādes.”;

- (b) panta 1. punkta c), d), e), h), i) un j) apakšpunktu svītro;

- (c) panta 1.b punktu aizstāj ar šādu:

“1.b Piemērojot 1. punktā paredzēto mehānismu to pakalpojumu sniegšanai, kas uzskaitīti minētā punkta f) un g) apakšpunktā, ievieš atbilstīgus un efektīvus ziņošanas pienākumus nodokļa maksātājiem, kuri sniedz tādas pakalpojumus, kam piemēro 1. punktā paredzēto mehānismu.”;

- (d) panta 3. līdz 5. punktu aizstāj ar šādu:

“3. “Dalībvalstis, kas piemēro 1. punktā paredzēto mehānismu, pamatojoties uz 2. punkta c) apakšpunktā minētajiem vērtēšanas kritērijiem, iesniedz Komisijai ziņojumu ne vēlāk kā 2027. gada 30. jūnijā. Ziņojumā

skaidri norāda informāciju, kas uzskatāma par konfidenciālu, un informāciju, kuru drīkst publiskot.

Ziņojumā detalizēti novērtē pasākuma kopējo efektivitāti un lietderību, jo īpaši šādus aspektus:

- a) ietekme uz krāpnieciskām darbībām saistībā ar pasākumā ietverto pakalpojumu sniegšanu;
- b) iespējamā krāpniecisko darbību pārorientēšanās uz citiem pakalpojumiem;
- c) atbilstības nodrošināšanas izmaksas, kas pasākuma rezultātā radušās nodokļa maksātājiem.

4. Katra dalībvalsts, kas ir savā teritorijā atklājusi izmaiņas krāpniecisku darbību tendencēs saistībā ar 1. punktā uzskaitītajiem pakalpojumiem kopš šā panta spēkā stāšanās dienas attiecībā uz šādiem pakalpojumiem, iesniedz Komisijai ziņojumu par to ne vēlāk kā 2027. gada 30. jūnijā.

5. Līdz 2028. gada 1. janvārim Komisija iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei vispārēju izvērtējuma ziņojumu par 1. punktā paredzētā mehānisma krāpšanas apkarošanai ietekmi.”;

(87) direktīvas 199.b panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Lai apkarotu pēkšņu un masveida krāpšanu, kas varētu radīt ievērojamus un neatgriezeniskus finansiālus zaudējumus, dalībvalsts kā ātrās reaģēšanas mehānisma (“ĀRM”) īpašo pasākumu nenovēršamu un steidzamu iemeslu gadījumos un saskaņā ar 2. un 3. punktu saņēmēju var noteikt par personu, kas, atkāpjoties no 193. panta, ir atbildīga par PVN nomaksu par konkrētu pakalpojumu sniegšanu.

ĀRM īpašajam pasākumam dalībvalsts piemēro atbilstīgus kontroles pasākumus attiecībā uz nodokļa maksātājiem, kas sniedz tādus pakalpojumus, kuriem piemēro minēto pasākumu, un tas nepārsniedz deviņu mēnešu laikposmu.”;

(88) direktīvas 200. pantu aizstāj ar šādu:

“200. pants

PVN maksā persona, kurai piegādā jaunu transportlīdzekli saskaņā ar 35.a vai 35.b pantu, ja piegādātājs ir nodokļa maksātājs saskaņā ar 9. panta 2. punktu.

Piemērojot šo noteikumu, nodokļa maksātāju, kuram piemēro kopējo vienotas likmes režīmu lauksaimniekiem saistībā ar tā lauksaimniecības, mežsaimniecības vai zivsaimniecības uzņēmumu, un nodokļu maksātāju, kas veic tikai tādas preču piegādes un pakalpojumu sniegšanu, par ko PVN nav atskaitāms, uzskata par nodokļa maksātāju saskaņā ar 9. panta 2. punktu.”;

(89) direktīvas 204. panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Ja saskaņā ar 193. līdz 196. pantu, 199. un 200. pantu par PVN nomaksu atbildīgā persona ir nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kurā maksājams PVN, tad dalībvalstis var atļaut šai personai iecelt pārstāvi nodokļa jautājumos, kas atbildīgs par PVN nomaksu.

Turklāt, ja darījumu, par kuru uzliek nodokli, veic nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kurā maksājams PVN, un ja attiecībā ar valsti, kur šis nodokļa maksātājs veic uzņēmējdarbību vai kur tam ir pastāvīgā iestāde, nepastāv

neviens juridisks instruments par savstarpēju palīdzību, kuras darbības joma ir līdzīga Direktīvā 2010/24/ES (*) un Regulā (EK) Nr. 904/2010 paredzētajai, dalībvalstis var pieņemt noteikumus, paredzot to, ka par PVN nomaksu atbildīgā persona ir pārstāvis nodokļa jautājumos, kuru iecēlis nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību attiecīgajā dalībvalstī.

Tomēr dalībvalstis nevar otrajā daļā paredzēto izvēles iespēju piemērot nodokļa maksātājam, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā un kas ir izvēlējis piemērot īpašo režīmu, kurš paredzēts XII sadaļas 6. nodaļas 2. iedaļā.”;

(*) Padomes Direktīva 2010/24/ES (2010. gada 16. marts) par savstarpēju palīdzību prasījumu piedziņā saistībā ar noteiktiem maksājumiem, nodokļiem, un citiem pasākumiem (OV L 84, 31.3.2010., 1. lpp.).

(90) direktīvas 205. pantu aizstāj ar šādu:

“205. pants

Šīs direktīvas 193. līdz 199.b pantā un 202., 203. un 204. pantā minētajās situācijās dalībvalstis var paredzēt, ka par PVN nomaksu ir solidāri atbildīga kāda cita persona nevis par PVN nomaksu atbildīgā persona.”;

(91) direktīvas 207. panta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka personas, kuras saskaņā ar 194., 196., 199. un 204. pantu ir uzskatāmas pat atbildīgām par PVN nomaksu tāda nodokļa maksātāja vietā, kas neveic uzņēmējdarbību to attiecīgajā teritorijā, izpilda šajā iedaļā paredzētos maksāšanas pienākumus.”;

(92) direktīvas 209. un 210. pantu svītros;

(93) direktīvas 213. panta 2. punktu svītros;

(94) direktīvas 214. panta 1. punktu groza šādi:

(a) punkta a) un b) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“a) ikviens nodokļa maksātājs, izņemot 9. panta 2. punktā minētos nodokļa maksātājus, kas to attiecīgajā teritorijā veic preču piegādes vai sniedz pakalpojumus, par ko atskaitāms PVN, izņemot tādu preču piegādi vai tādu pakalpojumu sniegšanu, par ko saskaņā ar 194. līdz 196. pantu un 199. pantu PVN maksā vienīgi pircējs vai persona, kurai šīs preces vai pakalpojumi ir paredzēti;

b) ikviens nodokļa maksātājs vai juridiska persona, kas nav nodokļa maksātāja, un kas ir preču piegādes Savienības iekšienē saņēmēja;”

(b) punkta c) apakšpunktu svītros;

(c) punktam pievieno šādu f) apakšpunktu:

“f) ikviens nodokļa maksātājs (izņemot 9. panta 2. punktā minētos nodokļa maksātājus), kas to attiecīgajā teritorijā veic uzņēmējdarbību un veic tikai preču piegādes Savienības iekšienē.”;

(95) direktīvas 216. pantu aizstāj ar šādu:

“216. pants

Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka to identifikācijas sistēmas ļauj identificēt 214. pantā minētos nodokļa maksātājus.”;

- (96) direktīvas 219.a panta 2) punkta a) apakšpunktu groza šādi:
- (a) apakšpunkta ii) punktu aizstāj ar šādu:

“ii) uzskata, ka preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana nav veikta Savienībā saskaņā ar V sadaļas noteikumiem;”
 - (b) apakšpunktam pievieno šādu iii) punktu:

“iii) piegādātājs neveic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kurā viņš veic preču piegādi Savienības iekšienē, attiecībā uz kuru viņš ir atbildīgs par PVN nomaksu, un neizmanto īpašo shēmu, kas minēta XII sadaļas 6. nodaļas 3. iedaļā;”
- (97) direktīvas 220. panta 1. punkta 3) un 4) apakšpunktu aizstāj ar šādu:
- “3) jaunu transportlīdzekļu piegādēm saskaņā ar 35.b pantu;
 - 4) jebkuriem avansa maksājumiem, ko viņš saņēmis, pirms tika veikta kāda no 1) un 2) apakšpunktā minētajām preču piegādēm, izņemot preču piegādes Savienības iekšienē;”
- (98) direktīvas 220.a panta 2. punktu aizstāj ar šādu:
- “2. Dalībvalstis neatļauj nodokļa maksātājiem izsniegt vienkāršotu rēķinu šādos gadījumos:
- a) preču piegāde Savienības iekšienē;
 - b) ja rēķini jāizsniedz saskaņā ar 220. panta 1. punkta 2) apakšpunktu;
 - c) ja preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, par kuru maksājams nodoklis, veic nodokļa maksātājs, kurš neveic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kurā maksājams PVN, vai kura iestāde minētajā dalībvalstī nepiedalās preču piegādē vai pakalpojumu sniegšanā 192.a panta nozīmē, un par PVN nomaksu atbildīga ir persona, kam piegādātas preces vai sniegti pakalpojumi.”;
- (99) direktīvas 221. panta 3. punktu aizstāj ar šādu:
- “3. Dalībvalstis var atbrīvot nodokļa maksātājus no 220. panta 1. punktā vai 220.a pantā paredzētā pienākuma izsniegt rēķinu par preču piegādēm vai pakalpojumu sniegšanu, kuru viņi veikuši to teritorijā un kura saskaņā ar 132. pantu, 135. panta 1. punkta h) līdz l) apakšpunktu, 136., 371., 375., 376. un 377. pantu, 378. panta 2. punktu, 379. panta 2. punktu un 380. līdz 390.c pantu ir atbrīvota no nodokļa — ar tiesībām atskaitīt iepriekšējā stadijā samaksāto PVN vai bez tām.”;
- (100) direktīvas 222. panta pirmo daļu aizstāj ar šādu:
- “Par preču piegādi Savienības iekšienē, par jaunu transportlīdzekļu piegādi saskaņā ar 35.b pantu vai par pakalpojumu sniegšanu, par ko atbilstīgi 196. pantam PVN maksā pircējs, rēķinu izsniedz ne vēlāk kā tā mēneša piecpadsmitajā dienā, kas ir pēc mēneša, kurā iestājies nodokļa iekasējamības gadījums.”;
- (101) direktīvas 225. pantu aizstāj ar šādu:

“225. pants

Attiecībā uz gadījumiem, kad trešā persona vai pircējs, kas izsniedz rēķinus, veic uzņēmējdarbību kādā valstī, attiecībās ar kuru nepastāv neviens juridisks instruments par savstarpēju palīdzību, kuras darbības joma ir līdzīga Direktīvā 2010/24/ES un Regulā (EK) Nr. 904/2010 paredzētajai darbības jomai, dalībvalstis var nodokļa maksātājiem piemērot īpašus nosacījumus.”;

(102) direktīvas 226. pantu groza šādi:

(a) panta 4) punktu aizstāj ar šādu:

“4) pircēja PVN identifikācijas numurs, kas paredzēts 214. pantā un ar ko viņš saņēmis preču piegādi Savienības iekšienē vai preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu, attiecībā uz kurām viņš atbildīgs par PVN nomaksu;”

(b) panta 12) punktu aizstāj ar šādu:

“12) piegādājot jaunu transportlīdzekli Savienības iekšienē vai jaunu transportlīdzekli, kas minēts 35.b pantā, 9. panta 3. punktā norādītās ziņas;”

(103) direktīvas 230. pantu aizstāj ar šādu:

“230. pants

Rēķinā norādītās summas var izteikt jebkurā valūtā, ja vien maksājamā vai koriģējamā PVN summa ir izteikta tās dalībvalsts valūtā, kurā ir maksājama vai koriģējama minētā PVN summa, izmantojot 91. pantā paredzēto valūtas maiņas kursa mehānismu.”;

(104) direktīvas 235. pantu aizstāj ar šādu:

“235. pants

Dalībvalstis var paredzēt īpašus nosacījumus elektroniskiem rēķiniem, kas izsniegti attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, ko piegādā vai sniedz to teritorijā no valsts, attiecībās ar kuru nepastāv neviens juridisks instruments par savstarpēju palīdzību, kuras darbības joma ir līdzīga Direktīvā 2010/24/ES un Regulā (EK) Nr. 904/2010 paredzētajai.”;

(105) direktīvas 238. panta 3. punktu aizstāj ar šādu:

“3. Šā panta 1. punktā paredzēto vienkāršošanu nepiemēro, ja rēķini jāizsniedz šādos gadījumos:

a) par preču piegādi Savienības iekšienē;

b) saskaņā ar 220. panta 1. punkta 2) apakšpunktu;

c) ja preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, par kuru maksājams nodoklis, veic nodokļa maksātājs, kurš neveic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kurā maksājams PVN, vai kura iestāde minētajā dalībvalstī nepiedalās preču piegādē vai pakalpojumu sniegšanā 192.a panta nozīmē, un par PVN nomaksu atbildīga ir persona, kam piegādātas preces vai sniegti pakalpojumi.”;

(106) direktīvas 239. pantu aizstāj ar šādu:

“239. pants

Ja dalībvalstis izmanto 272. panta 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunktā paredzēto izvēles iespēju nepiešķirt PVN identifikācijas numuru nodokļa maksātājiem, kuri neveic nevienu no 14. panta 4. punktā, 17. panta 1. punktā un 36. pantā minētajiem darījumiem, tad piegādātāja un pircēja identifikācijas numurus, ja tādi nav piešķirti, rēķinā aizstāj ar citu numuru, ko sauc par nodokļa maksātāja reģistrācijas numuru, kā to noteikusi attiecīgā dalībvalsts.”;

(107) direktīvas 240. panta 1) punktu aizstāj ar šādu:

“1) attiecībā uz pakalpojumu sniegšanu, kā minēts 44., 47., 50., 53., 54. un 55. pantā, — pakalpojumu sniedzēja PVN identifikācijas numurs un nodokļa maksātāja reģistrācijas numurs;”

(108) direktīvas 242.a panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Ja, izmantojot tādu elektronisku saskarni kā tirdzniecības vieta, platforma, portāls vai līdzīgs mehānisms, nodokļa maksātājs veicina preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu Savienībā personām, kas nav nodokļa maksātājas, saskaņā ar V sadaļas noteikumiem, nodokļa maksātājam, kas veicina piegādi vai sniegšanu, ir pienākums glabāt uzskaiti par minēto piegādi vai sniegšanu. Šī uzskaitē ir pietiekami detalizēta, lai to dalībvalstu nodokļu iestādes, kurās minētā piegāde vai sniegšana ir apliekama ar nodokli, varētu pārbaudīt, vai PVN ir uzskaitīts pareizi.”;

(109) direktīvas 243. panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Ikviens nodokļa maksātājs uztur to preču reģistru, kuras viņš nosūtījis vai transportējis vai kuras ir nosūtītas vai transportētas viņa interesēs uz galamērķi ārpus nosūtīšanas sākumpunkta dalībvalsts teritorijas, bet Savienības iekšienē, lai veiktu tādus darījumus, kas ietver šo preču vērtēšanu, apstrādi vai īslaicīgu izmantošanu, kā minēts 17. panta 2. punkta f), g) un h) apakšpunktā.”;

(110) direktīvas 247. panta 3. punktu aizstāj ar šādu:

“3. Šā panta 1. punktā minētā dalībvalsts var paredzēt īpašus nosacījumus, kas aizliedz vai ierobežo rēķinu glabāšanu valstī, attiecībā ar kuru nepastāv neviens juridisks instruments par savstarpēju palīdzību, kuras darbības joma ir līdzīga Direktīvā 2010/24/ES un Regulā (EK) Nr. 904/2010 paredzētajai, vai neviens juridisks instruments par 249. pantā minētajām tiesībām piekļūt rēķiniem elektroniskā ceļā, tos lejupielādēt un lietot.”;

(111) direktīvas 251. pantu svītrot;

(112) direktīvas 254. pantu aizstāj ar šādu:

“254. pants

Ja tiek piegādāti jauni transportlīdzekļi saskaņā ar 35.a vai 35.b pantu un persona, kurai tiek veiktas piegādes, ir atbildīga par PVN nomaksu saskaņā ar 200. pantu, dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka pārdevējs paziņo visu informāciju, kas vajadzīga, lai nodokļu iestādes varētu piemērot PVN un pārbaudīt tā piemērošanu.”;

(113) direktīvas 257. pantu svītrot;

(114) direktīvas 258. un 259. pantu aizstāj ar šādu:

“258. pants

1. Dalībvalstis pieņem sīki izstrādātus noteikumus PVN deklarāciju iesniegšanai, ko veic persona, kas ir atbildīga par PVN nomaksu saskaņā ar 200. pantu, attiecībā uz jaunu transportlīdzekļu piegādēm, kas veiktas saskaņā ar 35.a vai 35.b pantu.
2. Šā panta 1. punktu nepiemēro nodokļa maksātājiem, kas iesniedz PVN deklarācijas saskaņā ar 250. pantu.

259. pants

Dalībvalstis var prasīt, lai personas, kurām tiek piegādāti jauni transportlīdzekļi un kuras iesniedz PVN deklarāciju, kas minēta 258. panta 1. punktā, sniedz visu informāciju, kas vajadzīga, lai nodokļu iestādes varētu piemērot PVN un pārbaudīt tā piemērošanu.”;

- (115) direktīvas 261. panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Dalībvalstis var prasīt, lai nodokļa maksātājs iesniedz deklarāciju, ietverot visas 250. pantā minētās ziņas par visiem iepriekšējā gadā veiktajiem darījumiem. Šajā deklarācijā sniedz visu informāciju, kas vajadzīga jebkādam korekcijām.”;

- (116) direktīvas 262. pantu aizstāj ar šādu:

“262. pants

Ikviens nodokļa maksātājs, kas ir identificēts PVN nolūkā, iesniedz kopsavilkuma paziņojumu par nodokļa maksātājiem un juridiskām personām, kas nav nodokļa maksātājas un kas ir identificētas PVN nolūkā, kurām tas ir sniedzis pakalpojumus (izņemot tos pakalpojumus, kas ir atbrīvoti no PVN dalībvalstī, kur darījumam uzliek nodokli), attiecībā uz kuriem saņēmējs ir atbildīgs par nodokļa nomaksu saskaņā ar 196. pantu.”;

- (117) direktīvas 263. pantu groza šādi:

- (a) panta 1. punktā pievieno šādu daļu:

“Dalībvalstis saskaņā ar nosacījumiem un ierobežojumiem, ko tās var noteikt, var atļaut nodokļa maksātājiem iesniegt kopsavilkuma paziņojumu par katru kalendāro ceturksni termiņā, kas nepārsniedz vienu mēnesi no ceturkšņa beigām.”;

- (b) panta 1.a, 1.b un 1.c punktu svīturo;

- (118) direktīvas 264. pantu groza šādi:

- (a) panta 1. punkta a) un b) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“a) nodokļa maksātāja PVN identifikācijas numurs, kurš tam ir dalībvalstī, kurā jāiesniedz kopsavilkuma paziņojums, un ar kuru tas veicis preču piegādes, par ko uzliek nodokli, atbilstīgi 44. pantā paredzētajiem nosacījumiem;

b) personas, kura saņem pakalpojumus dalībvalstī, kas nav dalībvalsts, kurā jāiesniedz kopsavilkuma paziņojums, PVN identifikācijas numurs, ar kuru tai tika sniegti pakalpojumi;”

- (b) panta 1. punkta c) apakšpunktu svīturo;

- (c) panta 1. punkta d) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“d) par katru personu, kas saņēma pakalpojumus, — nodokļa maksātāja sniegto pakalpojumu kopējā vērtība;”

(d) panta 1. punkta e) apakšpunktu svīturo;

(e) panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Šā panta 1. punkta d) apakšpunktā minēto vērtību deklarē par to iesniegšanas laikposmu, kas noteikts atbilstīgi 263. panta 1. punktam, kurā PVN kļūva iekasējams.

Šā panta 1. punkta f) apakšpunktā minētās summas deklarē par to iesniegšanas laikposmu, kas noteikts atbilstīgi 263. panta 1. punktam, kurā personai, kas iegādājās preces, tika paziņots par korekciju.”;

(119) direktīvas 265., 268., 269. un 270. pantu svīturo;

(120) direktīvas 271. pantu aizstāj ar šādu:

“271. pants

Pēc apspriešanās ar PVN komiteju dalībvalstis, kas taksācijas periodu, par kuru atbilstīgi 250. pantam nodokļa maksātājiem jāiesniedz PVN deklarācija, nosaka ilgāku par trim mēnešiem, var atļaut šiem nodokļa maksātājiem iesniegt kopsavilkuma paziņojumus par to pašu laikposmu, ja minēto nodokļa maksātāju piegādāto preču un sniegto pakalpojumu gada kopējā vērtība bez PVN nepārsniedz EUR 200 000 vai ekvivalentu nacionālajā valūtā.”;

(121) direktīvas 272. pantu groza šādi:

(a) panta 1. punkta a) apakšpunktu svīturo;

(b) panta 1. punkta b) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“b) nodokļa maksātājus, kuri neveic nevienu no darījumiem, kas minēti 14. panta 4. punktā, 17. panta 1. punktā un 36. pantā;”

(c) panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Ja dalībvalstis izmanto 1. punkta pirmās daļas e) apakšpunktā paredzēto izvēles iespēju, tās veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu režīma pareizu piemērošanu attiecībā uz nodokļa uzlikšanu par Savienības iekšienē veiktiem darījumiem.”;

(122) direktīvas 274. līdz 280. pantu aizstāj ar šādu:

“274. pants

Direktīvas 275., 276. un 277. pants attiecas uz tādu brīvā apgrozībā esošu preču importu, kuras ievē Savienībā no kādas trešās teritorijas, kas ir Savienības muitas teritorijas daļa.

275. pants

Formalitātes saistībā ar 274. pantā minēto preču importu ir tādas pašas kā formalitātes, kas izklāstītas spēkā esošajos Savienības noteikumos muitas jomā par preču importu Savienības muitas teritorijā.

276. pants

Ja 274. pantā minēto preču nosūtīšanas vai transportēšanas galamērķis nav dalībvalstī, kurā tās ievē Savienībā, tad to apgrozība Savienībā notiek saskaņā ar Savienības tranzīta procedūru, kas izklāstīta spēkā esošajos Savienības noteikumos muitas jomā, ciktāl par precēm ir iesniegta deklarācija, ar kuru tām piemērota minētā procedūra, sākot ar to ievēšanas brīdi Savienībā.

277. pants

Ja laikā, kad 274. pantā minētās preces ievēdot Savienībā, uz tām attiecas situācija, kurā, ja tās būtu importētas 30. panta pirmās daļas nozīmē, uz tām attiektos kāds no 156. pantā minētajiem režīmiem vai situācijām vai pagaidu ievēšanas režīms ar pilnīgu atbrīvojumu no ievēduitas, dalībvalstis veic pasākumus, lai nodrošinātu to, ka preces var palikt Savienībā saskaņā ar tādiem pašiem nosacījumiem, kādi noteikti, lai piemērotu minētos režīmus vai situācijas.

278. pants

Direktīvas 279. un 280. pants attiecas uz tādu brīvā apgrozībā esošu preču eksportu, kuras nosūta vai transportē no dalībvalsts uz kādas trešās valsts teritoriju, kas ir Savienības muitas teritorijas daļa.

279. pants

Formalitātes saistībā ar 278. pantā minēto preču eksportu no Savienības teritorijas ir tādas pašas kā formalitātes, kas izklāstītas spēkā esošajos Savienības noteikumos muitas jomā par preču eksportu no Savienības muitas teritorijas.

280. pants

Attiecībā uz precēm, ko uz laiku izved ārpus Savienības ar nolūku ievē atpakaļ, dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka, ievēdot atpakaļ Savienībā, šīm precēm piemēro tādas pašas noteikumus kā tad, ja tās būtu uz laiku izvestas uz vietu ārpus Savienības muitas teritorijas.”;

(123) direktīvas 283. panta 1. punkta b) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“b) jaunu transportlīdzekļu piegādēm, kas veiktas saskaņā ar 35.a vai 35.b pantu;”

(124) direktīvas 300. panta 2) punktu svīturo;

(125) direktīvas 303. pantu groza šādi:

(a) panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Dalībvalstis atmaksā pircējam vai saņēmējam vienotas likmes kompensācijas summu, ko viņš samaksājis par jebkuru no šādiem darījumiem:

a) par tādu lauksaimniecības produktu piegādi, kas nosūtīti vai transportēti ārpus piegādes dalībvalsts pircējam, kas ir nodokļa maksātājs un veic uzņēmējdarbību Savienībā, bet citā dalībvalstī, ciktāl minētais pircējs izmanto produktus 169. panta a) un b) punktā minētajiem darījumiem;

b) par lauksaimniecības produktu piegādi, kas saskaņā ar 146., 147., 148. un 156. pantā, 157. panta 1. punkta b) apakšpunktā, 158., 160. un 161. pantā paredzētajiem nosacījumiem veikta pircējam, kas ir nodokļa maksātājs un

veic uzņēmējdarbību ārpus Savienības, ciktāl minētais pircējs produktus izmanto 169. panta a) un b) punktā minētajiem darījumiem vai pakalpojumu sniegšanai, par kuriem uzskata, ka tie notiek tās dalībvalsts teritorijā, kurā pircējs veic uzņēmējdarbību, un par kuriem saskaņā ar 196. pantu par PVN nomaksu ir atbildīgs vienīgi pircējs;

- c) par lauksaimniecisko pakalpojumu sniegšanu pircējam, kas ir nodokļa maksātājs un veic uzņēmējdarbību Savienībā, bet citā dalībvalstī, vai pircējam, kas veic uzņēmējdarbību ārpus Savienības, ciktāl pircējs pakalpojumus izmanto 169. panta a) un b) punktā minētajiem darījumiem vai pakalpojumu sniegšanai, par kuriem uzskata, ka tie notiek tās dalībvalsts teritorijā, kurā pircējs veic uzņēmējdarbību, un par kuriem saskaņā ar 196. pantu par PVN nomaksu ir atbildīgs vienīgi pircējs”;

- (b) panta 3. punktu aizstāj ar šādu:

“3. Dalībvalstis nosaka metodi, kā veicama 2. punktā paredzētā atmaksāšana. Jo īpaši tās var piemērot Direktīvu 2008/9/EK un Direktīvu 86/560/EEK.”;

- (126) direktīvas 305. pantu aizstāj ar šādu:

“305. pants

Piemērojot šo vienotās likmes režīmu, dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka lauksaimniecības produktu piegādēm starp dalībvalstīm, kuras veic saskaņā ar 33. panta 1. punktu, vienmēr uzliek nodokli vienādā veidā neatkarīgi no tā, vai piegādi veic vienotas likmes lauksaimnieks vai cits nodokļa maksātājs.”;

- (127) direktīvas 309. pantu aizstāj ar šādu:

“309. pants

Ja darījumus, ko ceļojumu aģentūra uzticējusi citiem nodokļa maksātājiem, šīs personas veic ārpus Savienības, ceļojumu aģentūras pakalpojumu sniegšanu saskaņā ar 153. pantu uzskata par atbrīvotu starpnieka darbību.

Ja šos darījumus veic gan Savienībā, gan ārpus tās, atbrīvot var tikai to ceļojumu aģentūras pakalpojumu daļu, kura attiecas uz darījumiem ārpus Savienības.”;

- (128) direktīvas 311. panta 1. punkta ievadfrāzi aizstāj ar šādu:

“1. Neskarot citus Savienības noteikumus, šajā nodaļā piemēro šādas definīcijas:”;

- (129) direktīvas 313. panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Šā panta 1. punktā minētais režīms neattiecas uz jaunu transportlīdzekļu piegādi, ko veic saskaņā ar 35.a un 35.b pantu.”;

- (130) direktīvas 314. panta ievadfrāzi aizstāj ar šādu:

“Peļņas daļas režīms attiecas uz tādām preču piegādēm, ko veic tirgotājs, kas ir nodokļa maksātājs un kas tirgo lietotas preces, mākslas darbus, kolekciju priekšmetus vai senlietas, ja šīs preces Savienības robežās tam piegādājusi kāda no turpmāk norādītajām personām:”;

- (131) XII sadaļas 4. nodaļas 2. apakšsadaļu svītros;

- (132) direktīvas 333. panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Šā panta 1. punktā minēto režīmu nepiemēro jaunu transportlīdzekļu piegādei, ko veic saskaņā ar 35.a vai 35.b pantā izklāstītajiem nosacījumiem.”;

(133) direktīvas 341. pantu svīturo;

(134) direktīvas 344. panta 1. punkta ievadfrāzi aizstāj ar šādu:

“1. Šajā direktīvā, neskarot citus Savienības noteikumus, “ieguldījumu zelts” ir:”;

(135) direktīvas 346. pantu aizstāj ar šādu:

“346. pants

Dalībvalstis atbrīvo no PVN ieguldījumu zelta piegādi un importu, ieskaitot ieguldījumu zeltu, par ko izdoti sertifikāti par zeltu, kas ir vai nav piesaistīts, vai ko tirgo zelta norēķinu kontos, un, tajā skaitā, īpaši zelta aizdevumus un apmaiņas darījumus, kas saistīti ar īpašumtiesībām vai prasījuma tiesībām attiecībā uz ieguldījumu zeltu, kā arī tādus darījumus ar ieguldījumu zeltu, kuri saistīti ar standartizētiem un nestandardizētiem termiņlīgumiem, kuri rada īpašumtiesību vai prasījuma tiesību nodošanu attiecībā uz ieguldījumu zeltu.”;

(136) direktīvas 352. pantu aizstāj ar šādu:

“352. pants

Katra dalībvalsts, apspriedusies ar PVN komiteju, var piemērot PVN īpašiem darījumiem saistībā ar ieguldījumu zeltu, kas notiek šajā dalībvalstī starp nodokļa maksātājiem, kuri ir attiecīgās dalībvalsts regulēta zelta tirgus dalībnieki, vai starp šādu nodokļa maksātāju un kādu citu nodokļa maksātāju, kurš nav minētā tirgus dalībnieks. Tomēr dalībvalsts var nepiemērot PVN ieguldījumu zelta eksportam.”;

(137) direktīvas 354. panta b) punktu aizstāj ar šādu:

“b) PVN, kas maksājams vai samaksāts par zelta, kas nav ieguldījumu zelts, piegādi viņam vai viņa veikto zelta, kas nav ieguldījumu zelts, importu un kuru viņš vai viņa interesēs pēc tam pārveido par ieguldījumu zeltu;”

(138) direktīvas 355. pantu aizstāj ar šādu:

“355. pants

Nodokļa maksātājiem, kas ražo ieguldījumu zeltu vai pārveido zeltu par ieguldījumu zeltu, ir tiesības atskaitīt PVN, kas viņiem jāmaksā vai ko viņi samaksājuši par piegādātajām precēm vai sniegtajiem pakalpojumiem vai importu saistībā ar minētā zelta ražošanu vai pārveidošanu, it kā turpmākā zelta piegādei, kas atbrīvota no nodokļa saskaņā ar 346. pantu, būtu uzlikts nodoklis.”;

(139) direktīvas 356. panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Dalībvalstis var akceptēt līdzvērtīgas saistības saskaņā ar pasākumiem, kas pieņemti saskaņā ar citiem Savienības tiesību aktiem, piemēram, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2015/849 (*), lai izpildītu 1. punktā noteiktās prasības.”;

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/849 (2015. gada 20. maijs) par to, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai vai teroristu finansēšanai, un ar ko groza Eiropas Parlamenta un

Padomes Regulu (ES) Nr. 648/2012 un atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/60/EK un Komisijas Direktīvu 2006/70/EK (OV L 141, 5.6.2015., 73. lpp.).

(140) XII sadaļas 6. nodaļas nosaukumu aizstāj ar šādu:

“Īpaši režīmi nodokļa maksātājiem, kas neveic uzņēmējdarbību”;

(141) direktīvas 358. panta ievadfrāzi aizstāj ar šādu:

“Neskarot citus Savienības noteikumus, šajā nodaļā piemēro šādas definīcijas:”;

(142) XII sadaļas 6. nodaļas 2. iedaļas virsrakstu aizstāj ar šādu:

“Īpašs režīms pakalpojumiem, ko sniedz nodokļa maksātāji, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā”;

(143) direktīvas 358.a līdz 362. pantu aizstāj ar šādu:

“358.a pants

Neskarot citus Savienības noteikumus, šajā iedaļā piemēro šādas definīcijas:

- 1) “nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā” ir nodokļa maksātājs, kuram Savienības teritorijā nav saimnieciskās darbības pastāvīgas vietas un pastāvīgas iestādes;
- 2) “identifikācijas dalībvalsts” ir dalībvalsts, kurai nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā, izvēlas paziņot, kad tas saskaņā ar šīs iedaļas noteikumiem Savienības teritorijā sāk darboties kā nodokļa maksātājs;
- 3) “patēriņa dalībvalsts” ir dalībvalsts, attiecībā uz kuru uzskata, ka tajā notiek pakalpojumu sniegšana saskaņā ar V sadaļas 3. nodaļu.

359. pants

Dalībvalstis atļauj izmantot šo īpašo režīmu jebkurai nodokļa maksātājam, kurš neveic uzņēmējdarbību Savienībā un kurš sniedz pakalpojumus personai, kas nav nodokļa maksātāja un kas veic uzņēmējdarbību dalībvalstī vai kam tajā ir pastāvīgā adrese vai parastā dzīvesvieta. Šo režīmu piemēro visiem šādiem Savienībā sniegtiem pakalpojumiem.

360. pants

Nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā, paziņo identifikācijas dalībvalstij, kad tas sāk savu darbību kā nodokļa maksātājs, kā arī to, kad tas šo darbību izbeidz vai maina tā, ka tas vairs neatbilst attiecīgajiem nosacījumiem, lai varētu izmantot šo īpašo režīmu. Šo informāciju viņš paziņo elektroniski.

361. pants

1. Informācijā, kura nodokļa maksātājam, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā, jāpaziņo identifikācijas dalībvalstij, sākot savu darbību kā nodokļa maksātājam, ir šādi identifikācijas dati:

- a) vārds vai nosaukums;

- b) pasta adrese;
- c) elektroniskās adreses, ietverot tīmekļa vietnes;
- d) attiecīgās valsts nodokļa maksātāja reģistrācijas numurs, ja tāds ir;
- e) apliecinājums, ka personai Savienības teritorijā nav saimnieciskās darbības pastāvīgas vietas un pastāvīgas iestādes.

2. Nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā, identifikācijas dalībvalstij paziņo par jebkādam izmaiņām sniegtajā informācijā.

362. pants

Identifikācijas dalībvalsts piešķir nodokļa maksātājam, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā, individuālu PVN identifikācijas numuru šā īpašā režīma piemērošanas nolūkos un paziņo to viņam elektroniski. Pamatojoties uz minētajai identifikācijai izmantoto informāciju, patērīna dalībvalstis var izmantot pašas savas identifikācijas sistēmas.”;

(144) direktīvas 363. panta ievadfrāzi aizstāj ar šādu:

“Turpmāk norādītajos gadījumos identifikācijas dalībvalsts svīturo nodokļa maksātāju, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā, no identifikācijas reģistra.”;

(145) direktīvas 364. pantu aizstāj ar šādu:

“364. pants

Nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā un izmanto šo īpašo režīmu, elektroniski iesniedz identifikācijas dalībvalstij PVN deklarāciju par katru kalendārā gada ceturksni neatkarīgi no tā, vai tas ir vai nav sniedzis pakalpojumus, uz ko attiecas īpašais režīms. PVN deklarāciju iesniedz līdz tā mēneša beigām, kurš seko taksācijas periodam, uz kuru attiecas deklarācija.”;

(146) direktīvas 366. panta 1. punkta otro daļu aizstāj ar šādu:

“Dalībvalstis, kuras nav pieņēmušas euro, var noteikt, ka PVN deklarāciju sagatavo šo valstu valūtā. Ja piegādes veiktas citās valūtās, nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā, aizpildot PVN deklarāciju, izmanto valūtas maiņas kursu, kas bija spēkā taksācijas perioda pēdējā dienā.”;

(147) direktīvas 367. panta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“Nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā, maksā PVN, norādot uz attiecīgo PVN deklarāciju, PVN deklarācijas iesniegšanas laikā vai vēlākais —, beidzoties termiņam, kura laikā deklarācija jāiesniedz.”;

(148) direktīvas 368. panta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“Nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā un kurš izmanto šo īpašo režīmu, nevar atskaitīt PVN saskaņā ar šīs direktīvas 168. pantu. Neskarot Direktīvas 86/560/EEK 1. panta 1. punktu, šādam nodokļa maksātājam atmaksāšanu veic saskaņā ar minēto direktīvu. Direktīvas 86/560/EEK 2. panta 2. un 3. punktu, kā arī 4. panta 2. punktu nepiemēro atmaksāšanai, kas saistīta ar pakalpojumiem, uz kuriem attiecas šis īpašais režīms.”;

(149) direktīvas 369. panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā, veic uzskaiti par darījumiem, uz kuriem attiecas šis īpašais režīms. Minētajai uzskaiti jābūt pietiekami detalizētai, lai patēriņa dalībvalsts nodokļu iestādes varētu pārbaudīt, vai PVN deklarācija ir pareiza.”;

(150) XII sadaļas 6. nodaļas 3. iedaļas virsrakstu aizstāj ar šādu:

“Īpašs režīms precēm un pakalpojumiem, ko piegādā vai sniedz nodokļa maksātāji, kas neveic uzņēmējdarbību taksācijas dalībvalstī”;

(151) direktīvas 369.a, 369.b un 369.c pantu aizstāj ar šādu:

“369.a pants

Neskarot citus Savienības noteikumus, šajā iedaļā piemēro šādas definīcijas:

- 1) “nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību taksācijas dalībvalstī”, ir nodokļa maksātājs, kuram Savienībā ir saimnieciskās darbības pastāvīga vieta vai pastāvīga iestāde, bet kuram taksācijas dalībvalsts teritorijā nav saimnieciskās darbības pastāvīgas vietas un pastāvīgas iestādes;
- 2) “taksācijas dalībvalsts” ir dalībvalsts, attiecībā uz kuru uzskata, ka tajā notiek preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana saskaņā ar V sadaļas 1. un 3. nodaļu;
- 3) “nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā”, ir nodokļa maksātājs, kuram Savienības teritorijā nav saimnieciskās darbības pastāvīgas vietas un pastāvīgas iestādes;
- 4) “starpnieks” ir persona, kas veic uzņēmējdarbību Savienībā un ko nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā, ir iecēlis par personu, kura ir atbildīga par PVN nomaksu un par to saistību izpildi, ko paredz šis īpašais režīms, minētā nodokļa maksātāja vārdā un interesēs;
- 5) “identifikācijas dalībvalsts” ir:
 - (a) dalībvalsts, kuras teritorijā nodokļa maksātājam ir saimnieciskās darbības pastāvīga vieta vai, ja tam nav saimnieciskās darbības pastāvīgas vietas Savienībā, — kurā tam ir pastāvīga iestāde,
 - (b) ja nodokļa maksātājam nav saimnieciskās darbības pastāvīgas vietas Savienībā, bet tam Savienībā ir vairāk par vienu pastāvīgu iestādi, — dalībvalsts, kurā ir pastāvīga iestāde un kuru minētais nodokļa maksātājs norāda kā valsti, kurā tas izmantos šo īpašo režīmu,
 - (c) ja nodokļa maksātājs neveic uzņēmējdarbību Savienībā, bet ir iecēlis starpnieku, dalībvalsts, kurā ir minētā starpnieka saimnieciskās darbības pastāvīgā vieta vai, ja tam nav saimnieciskās darbības pastāvīgas vietas Savienībā, — kurā tam ir pastāvīgā iestāde,
 - (d) ja nodokļa maksātājs neveic uzņēmējdarbību Savienībā, bet ir iecēlis starpnieku, kura saimnieciskās darbības pastāvīgā vieta ir ārpus Savienības, bet kuram Savienībā ir viena vai vairākas pastāvīgās iestādes, — dalībvalsts, kurā ir pastāvīgā iestāde un kuru starpnieks norāda kā valsti, kurā tas izmantos šo īpašo režīmu.

Piemērojot b) un d) apakšpunktu, ja nodokļa maksātājam vai starpniekam (atkarībā no gadījuma) ir vairāk nekā viena pastāvīga iestāde Savienībā, tam ir

saistošs lēmums norādīt attiecīgajam kalendārajam gadam un diviem nākamajiem kalendārajiem gadiem dalībvalsti, kurā tiek veikta uzņēmējdarbība.

369.b pants

1. Dalībvalstis atļauj izmantot šo īpašo režīmu preču piegādēm un pakalpojumu sniegšanai, attiecībā uz kurām persona, kura ir atbildīga par pievienotās vērtības nodokļa nomaksu, ir vai nu:

- a) nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību taksācijas dalībvalstī;
- b) nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā un kas iecēlis un pilnvarojis starpnieku.

Šo īpašo režīmu piemēro visām minētajām piegādātajām precēm vai sniegtajiem pakalpojumiem Savienībā, izņemot no trešām teritorijām vai trešām valstīm importētu preču tālpārdošanu, uz kuru attiecas īpašais režīms saskaņā ar šīs nodaļas 4. iedaļu.

2. Nodokļa maksātāji, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā un kas tikai sniedz pakalpojumus personām, kuras nav nodokļa maksātājas un kuras vai nu veic uzņēmējdarbību, vai kam dalībvalstī ir pastāvīgā adrese vai parastā dzīvesvieta un tāpēc var izmantot šīs nodaļas 2. iedaļā paredzēto īpašo režīmu, tiek izslēgti no šīs shēmas izmantošanas.

3. Nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā, nevar vienlaicīgi piemērot šo īpašo režīmu un šīs nodaļas 2. iedaļā paredzēto īpašo režīmu.

4. Piemērojot 1. punkta b) apakšpunktu, nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā, nevar vienlaicīgi iecelt vairāk par vienu starpnieku.

369.c pants

Nodokļa maksātājs vai starpnieks, kas rīkojas tā interesēs, paziņo identifikācijas dalībvalstij, kad tas sāk vai beidz savas darbības, kurām uzliekams nodoklis un uz kurām attiecas šis īpašais režīms, vai maina minētās darbības tādā mērā, ka tas vairs neatbilst nosacījumiem, kas nepieciešami šā īpašā režīma izmantošanai. Šo informāciju viņš paziņo elektroniski.”;

(152) direktīvā iekļauj šādu 369.ca pantu:

“369.ca pants

1. Informācijā, kas starpniekam ir jāsniedz identifikācijas dalībvalstij, pirms tas sāk izmantot šo īpašo režīmu nodokļa maksātāja interesēs, ietver šādus datus:

- a) vārds vai nosaukums;
- b) pasta adrese;
- c) elektroniskā adrese;
- d) PVN identifikācijas numurs.

2. Informācijā, kas starpniekam ir jāsniedz identifikācijas dalībvalstij par katru nodokļa maksātāju, ko tas pārstāv, pirms minētais nodokļa maksātājs sāk izmantot šo īpašo režīmu, ietver šādus datus:

- a) vārds vai nosaukums;
- b) pasta adrese;
- c) elektroniskā adrese un tīmekļa vietnes;
- d) PVN identifikācijas numurs vai attiecīgās valsts nodokļa maksātāja reģistrācijas numurs;
- e) tā individuālais identifikācijas numurs, kas piešķirts saskaņā ar 369.d panta 3. punktu.

3. Jebkurš nodokļa maksātājs, kas izmanto šo īpašo režīmu, vai attiecīgā gadījumā tā starpnieks paziņo identifikācijas dalībvalstij par jebkurām izmaiņām sniegtajā informācijā.”;

(153) direktīvas 369.d līdz 369.g pantu aizstāj ar šādu:

369.d pants

1. Nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību taksācijas dalībvalstī un izmanto šo īpašo režīmu, attiecībā uz darījumiem, par kuriem uzliek nodokli un ko veic saskaņā ar šo režīmu, PVN nolūkā tiek identificēts tikai identifikācijas dalībvalstī. Šim nolūkam dalībvalsts izmanto individuālo PVN identifikācijas numuru, kas jau ir piešķirts nodokļa maksātājam saistībā ar tā pienākumiem atbilstīgi iekšējai sistēmai.
2. Pamatojoties uz minētajai identifikācijai izmantoto informāciju, taksācijas dalībvalstis var izmantot pašas savas identifikācijas sistēmas.
3. Identifikācijas dalībvalsts piešķir starpniekam individuālu identifikācijas numuru un paziņo to viņam elektroniski.
4. Identifikācijas dalībvalsts piešķir starpniekam individuālu PVN identifikācijas numuru šā īpašā režīma piemērošanas nolūkos attiecībā uz katru nodokļa maksātāju, kuram tas ir iecelts par starpnieku.

369.e pants

Identifikācijas dalībvalsts izslēdz nodokļa maksātāju no īpašā režīma jebkurā šādā gadījumā:

- a) ja nodokļa maksātājs paziņo, ka tas vairs neveic tādu preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, uz ko attiecas šis īpašais režīms, vai ja starpnieks paziņo, ka nodokļa maksātājs, kura interesēs tas rīkojas, vairs neveic tādu preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, uz ko attiecas šis īpašais režīms;
- b) ja citādā veidā var uzskatīt, ka nodokļa maksātāja darbības, par ko uzliek nodokli un uz ko attiecas šis īpašais režīms, ir beigušās;
- c) ja nodokļa maksātājs vai tā starpnieks vairs neatbilst nosacījumiem, kas nepieciešami šā īpašā režīma izmantošanai;
- d) ja nodokļa maksātājs vai tā starpnieks pastāvīgi neievēro noteikumus attiecībā uz šo īpašo režīmu;
- e) ja starpnieks paziņo identifikācijas dalībvalstij, ka tas vairs nepārstāv šo nodokļa maksātāju.

369.f pants

1. Nodokļa maksātājs, kas izmanto šo īpašo režīmu, vai tā starpnieks elektroniski iesniedz identifikācijas dalībvalstij PVN deklarāciju par katru kalendārā gada ceturksni neatkarīgi no tā, vai ir piegādātas preces vai sniegti pakalpojumi, uz ko attiecas šis īpašais režīms. PVN deklarāciju iesniedz līdz tā mēneša beigām, kurš seko taksācijas periodam, uz kuru attiecas deklarācija.
2. Ja tā nodokļa maksātāja Savienības gada apgrozījums, kas izmanto šo īpašo režīmu, pārsniedz EUR 2 500 000, minētais nodokļa maksātājs vai tā starpnieks elektroniski iesniedz identifikācijas dalībvalstij PVN deklarāciju par katru mēnesi neatkarīgi no tā, vai ir piegādātas preces vai sniegti pakalpojumi, uz ko attiecas šis īpašais režīms. PVN deklarāciju iesniedz līdz tā mēneša beigām, kurš seko taksācijas periodam, uz kuru attiecas deklarācija.
3. Šā panta 2. punktā “Savienības gada apgrozījums” ir to piegādāto preču un sniegto pakalpojumu kopējā gada vērtība bez PVN, ko nodokļa maksātājs veicis Savienības teritorijā.
4. Ja kalendārajā gadā 2. punktā minētā robežvērtība ir sasniegta, 2. punktā noteiktos pienākumus piemēro no nākamā kalendārā ceturkšņa.

369.g pants

1. PVN deklarācijā norāda 369.d pantā minēto identifikācijas numuru un par katru taksācijas dalībvalsti, kurā PVN ir kļuvis iekasējams, šādu informāciju:
 - (a) piegādāto preču un sniegto pakalpojumu kopējo vērtību bez PVN;
 - (b) attiecīgo taksācijas periodu;
 - (c) piemērojamās PVN likmes;
 - (d) kopējo tā PVN summu pa likmēm, kas kļuvis iekasējams;
 - (e) tā PVN kopējo summu, kas kļuvis iekasējams par preču piegādēm un pakalpojumu sniegšanu;
 - (f) tā PVN kopējo summu, kas ir kļuvis iekasējams par preču piegādēm un pakalpojumu sniegšanu, attiecībā uz kurām nodokļa maksātājs kā saņēmējs ir atbildīgs par nodokļa nomaksu, un par preču importu, ja dalībvalsts izmanto iespēju saskaņā ar 211. panta otru daļu;
 - (g) PVN, par ko veikts atskaitījums;
 - (h) visus labojumus attiecībā uz iepriekšējiem taksācijas periodiem, kā paredzēts šā panta 4. punktā;
 - (i) tā PVN neto summu, kas atkarībā no gadījuma jānomaksā vai jākreditē.
2. Ja tādu preču piegāžu gadījumā, uz kurām attiecas šis īpašais režīms, preces nosūta vai transportē no dalībvalstīm, kas nav identifikācijas dalībvalsts, tad PVN deklarācijā iekļauj arī šādu piegāžu kopējo vērtību par katru dalībvalsti, no kuras preces nosūtītas vai transportētas, kopā ar individuālo PVN identifikācijas numuru vai nodokļa maksātāja reģistrācijas numuru, kuru piešķirusi katra attiecīgā dalībvalsts. PVN deklarācijā šo informāciju ietver par katru dalībvalsti, kas nav identifikācijas dalībvalsts, dalījumā pa taksācijas dalībvalstīm.

3. Ja nodokļa maksātājam, kas sniedz pakalpojumus, uz kuriem attiecas šis īpašais režīms, ir viena vai vairākas pastāvīgas iestādes dalībvalstī, kura nav identifikācijas dalībvalsts un no kuras sniedz pakalpojumus, tad PVN deklarācijā iekļauj arī šādu pakalpojumu kopējo vērtību par katru dalībvalsti, kurā nodokļa maksātājam ir iestāde, kopā ar individuālo PVN identifikācijas numuru un šīs iestādes nodokļa maksātāja reģistrācijas numuru, dalījumā pa taksācijas dalībvalstīm.

4. Ja pēc PVN deklarācijas iesniegšanas tajā nepieciešams veikt labojumus, šādus labojumus ietver nākamajā deklarācijā vēlākais trīs gadus pēc datuma, kurā bija pieprasīts iesniegt sākotnējo deklarāciju saskaņā ar 369.f pantu. Minētajā nākamajā PVN deklarācijā norāda attiecīgo taksācijas dalībvalsti, taksācijas periodu un PVN summu, kurā izdarāmi jebkādi labojumi.”;

(154) direktīvā iekļauj šādu 369.ga pantu:

“369.ga pants

Ja nodokļa maksātājs veic gan darījumus, par kuriem pievienotās vērtības nodoklis ir atskaitāms saskaņā ar 168., 169. un 170. pantu, gan darījumus, par kuriem PVN nav atskaitāms, PVN atskaitāmo daļu visiem darījumiem, ko veic nodokļa maksātājs, nosaka identifikācijas dalībvalsts saskaņā ar 174. un 175. pantu.

Ja nodokļa maksātājam ir vairākas iestādes Savienībā, no kurām tas veic gan darījumus, par kuriem pievienotās vērtības nodoklis ir atskaitāms saskaņā ar 168., 169. un 170. pantu, gan darījumus, par kuriem PVN nav atskaitāms, PVN atskaitāmo daļu nosaka katra iestādes dalībvalsts saskaņā ar 174. un 175. pantu visiem darījumiem, ko nodokļa maksātājs veic no minētās iestādes.”;

(155) direktīvas 369.i pantu aizstāj ar šādu:

“369.i pants

Nodokļa maksātājs, kas izmanto šo īpašo režīmu, vai tā starpnieks nomaksā maksājamo PVN neto summu kopsummu katrā taksācijas dalībvalstī, norādot uz attiecīgo PVN deklarāciju, vēlākais —, beidzoties termiņam, kura laikā deklarācija jāiesniedz.

Maksājumu veic identifikācijas dalībvalsts noteiktā bankas kontā, kurš denominēts euro. Dalībvalstis, kas nav pieņēmušas euro, var prasīt, lai maksājumu veic bankas kontā, kas denominēts attiecīgās valsts valūtā.”;

(156) direktīvā iekļauj šādu 369.ia un 369.ib pantu:

“369.ia pants

1. Ja kādam taksācijas periodam atskaitīšanas summa pārsniedz maksājamo PVN summu taksācijas dalībvalstī, pārpalikumu pārnes uz nākamo periodu.

2. Nodokļa maksātājs vai tā starpnieks var pieprasīt PVN deklarācijā taksācijas dalībvalstij pārmaksātā PVN atmaksu, ja ir izpildīts viens no šiem nosacījumiem:

(a) nodokļa maksātājs ir kredīta pozīcijā taksācijas dalībvalstī divos secīgos kalendārā ceturkšņa taksācijas periodos, par ko tika iesniegtas PVN deklarācijas;

- (b) nodokļa maksātājs ir kredīta pozīcijā taksācijas dalībvalstī trijos secīgos mēneša taksācijas periodos, par ko tika iesniegtas PVN deklarācijas.

369.ib pants

Ja nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību taksācijas dalībvalstī, ir kredīta pozīcijā PVN deklarācijā, kas iesniegta saskaņā ar 250. pantu identifikācijas dalībvalstī, minētā dalībvalsts uzskata atmaksājamā PVN summu saskaņā ar 183. pantu par maksājumu, kas veikts saskaņā ar 369.i pantu, pamatojoties uz nodokļa maksātāja pieprasījumu.”;

- (157) direktīvas 369.j un 369.k pantu aizstāj ar šādu:

“369.j pants

Ja nodokļa maksātājs, kas izmanto šo īpašo režīmu, neveic tādu preču piegādes un pakalpojumu sniegšanu, uz ko attiecas šis īpašais režīms un par ko PVN ir kļuvis iekasējams taksācijas dalībvalstī attiecīgajā taksācijas periodā vai trīs iepriekšējos taksācijas periodos, kad tas iesniedz ceturkšņa deklarācijas saskaņā ar 369.f panta 1. punktu, vai vienpadsmit iepriekšējos taksācijas periodos, kad tas iesniedz mēneša deklarācijas saskaņā ar 369.f panta 2. punktu, tas nevar veikt priekšnodokļa atskaitīšanu minētajā taksācijas dalībvalstī PVN deklarācijā, kas iesniegta par minēto taksācijas periodu. Neatkarīgi no Direktīvas 86/560/EEK 1. panta 1. punkta un Direktīvas 2008/9/EK 2. panta 1. punkta un 3. panta attiecīgajam nodokļa maksātājam PVN atmaksā saskaņā ar minētajām direktīvām.

369.k pants

1. Nodokļa maksātājs, kas izmanto šo īpašo režīmu, vai tā starpnieks veic uzskaiti par darījumiem, uz kuriem attiecas šis īpašais režīms. Minētajai uzskaitē jābūt pietiekami detalizētai, lai taksācijas dalībvalsts nodokļu iestādes varētu pārbaudīt, vai PVN deklarācija ir pareiza.

2. Šā panta 1. punktā minētā uzskaitē pēc pieprasījuma elektroniski jādara pieejama taksācijas dalībvalstij un identifikācijas dalībvalstij.

Minētā uzskaitē jāglabā desmit gadus pēc tā gada 31. decembra, kad darījums veikts.”;

- (158) direktīvas 369.l panta otro daļu aizstāj ar šādu:

“Neskarot citus Savienības noteikumus, šajā iedaļā piemēro šādas definīcijas:

- 1) “nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību Savienībā”, ir nodokļa maksātājs, kuram Savienības teritorijā nav saimnieciskās darbības pastāvīgās vietas un pastāvīgas iestādes;
- 2) “starpnieks” ir persona, kas veic uzņēmējdarbību Savienībā un ko nodokļa maksātājs, kurš veic no trešām teritorijām vai trešām valstīm importētu preču tālpārdošanu, ir iecēlis par personu, kura ir atbildīga par PVN nomaksu un par to saistību izpildi, ko paredz šis īpašais režīms, nodokļa maksātāja vārdā un interesēs;
- 3) “identifikācijas dalībvalsts” ir:

- a) ja nodokļa maksātājs neveic uzņēmējdarbību Savienībā, — dalībvalsts, kurā viņš ir izvēlējis reģistrēties,
- b) ja nodokļa maksātājam saimnieciskās darbības pastāvīgā vieta ir ārpus Savienības, bet tam Savienībā ir viena vai vairākas pastāvīgas iestādes, — dalībvalsts, kurā ir pastāvīgā iestāde un kuru nodokļa maksātājs norāda kā valsti, kurā tas izmantos šo īpašo režīmu,
- c) ja nodokļa maksātājam kādā dalībvalstī ir saimnieciskās darbības pastāvīgā vieta, — minētā dalībvalsts,
- d) ja starpniekam kādā dalībvalstī ir saimnieciskās darbības pastāvīgā vieta, — minētā dalībvalsts,
- e) ja starpniekam saimnieciskās darbības pastāvīgā vietā ir ārpus Savienības, bet tam Savienībā ir viena vai vairākas pastāvīgas iestādes, — dalībvalsts, kurā ir pastāvīgā iestāde un kuru starpnieks norāda kā valsti, kurā tas izmantos šo īpašo režīmu.

Piemērojot b) un e) apakšpunktu, ja nodokļa maksātājam vai starpniekam ir vairāk nekā viena pastāvīgā iestāde Savienībā, tam ir saistošs lēmums norādīt attiecīgajam kalendārajam gadam un diviem nākamajiem kalendārajiem gadiem dalībvalsti, kurā tiek veikta uzņēmējdarbība;

- 4) “patēriņa dalībvalsts” ir dalībvalsts, kurā beidzas preču nosūtīšana vai transportēšana pircējam.”;

(159) direktīvas 369.m panta 1. punkta a) un b) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

- “a) jebkuram nodokļa maksātājam, kurš veic uzņēmējdarbību Savienībā un kurš veic no trešām teritorijām vai trešām valstīm importētu preču tālpārdošanu;
- b) jebkuram nodokļa maksātājam, kurš veic vai neveic uzņēmējdarbību Savienībā un kurš veic no trešām teritorijām vai trešām valstīm importētu preču tālpārdošanu, un kuru pārstāv starpnieks, kas veic uzņēmējdarbību Savienībā;”

(160) direktīvas 369.y, 369.z un 369.za pantu aizstāj ar šādu:

“369.y pants

Ja 6. nodaļas 4. iedaļā noteikto īpašo režīmu neizmanto preču importēšanai, izņemot akcīzes preces, sūtījumos, kuru patiesā vērtība nepārsniedz EUR 150, tad importa dalībvalsts ļauj personai, kura uzrāda preces muitai tās personas interesēs, kura ir preču saņēmēja Savienības teritorijā, izmantot īpašo režīmu importa PVN deklarēšanai un nomaksai attiecībā uz precēm, kuru nosūtīšana vai transportēšana beidzas minētajā dalībvalstī.

369.z pants

1. Īpašā režīma nolūkā piemēro šādus noteikumus:
 - a) persona, kura ir preču saņēmēja, ir atbildīga par PVN nomaksu;
 - b) persona, kura uzrāda preces muitā Savienības teritorijā, iekasē PVN no personas, kura ir preču saņēmēja, un veic šāda PVN maksājumu.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka persona, kura uzrāda preces muitā Savienības teritorijā, veic piemērotus pasākumus, lai nodrošinātu, ka persona, kas ir preču saņēmēja, samaksā pareizu nodokļa summu.

369.za pants

Dalībvalstis var paredzēt, ka importa dalībvalstī piemērojamo PVN pamatlīkmi piemēro, izmantojot šo īpašo režīmu.”;

(161) XIII sadaļas 1. nodaļas nosaukumu aizstāj ar šādu:

“Atkāpes, ko piemēro līdz galīgā režīma ieviešanai attiecībā uz pakalpojumu sniegšanu”;

(162) direktīvas 372. pantu svītro;

(163) direktīvas 373. pantu aizstāj ar šādu:

“373. pants

Dalībvalstis, kuras 1978. gada 1. janvārī piemēroja noteikumus par atkāpi no 28. panta, var turpināt piemērot minētos noteikumus.”;

(164) direktīvas 375. pantu aizstāj ar šādu:

“375. pants

Griekija var turpināt atbrīvot no nodokļa X pielikuma B daļas 2., 9., 11. un 12. punktā paredzētos darījumus, piemērojot nosacījumus, kas šajā dalībvalstī bija spēkā 1987. gada 1. janvārī.”;

(165) direktīvas 387. panta a) punktu svītro;

(166) direktīvas 393. pantu svītro;

(167) direktīvas 398. panta 4. punktu aizstāj ar šādu:

“4. Papildus jautājumiem, par ko apspriežas saskaņā ar šo direktīvu, PVN komiteja izskata jautājumus, kurus ierosina tās priekšsēdētājs pēc savas ierosmes vai pēc kādas dalībvalsts pārstāvja lūguma un kuri attiecas uz to, kā piemēro Savienības noteikumus PVN jomā.”;

(168) direktīvas 401. pantu aizstāj ar šādu:

“401. pants

Neskarot citus Savienības tiesību aktus, šī direktīva neliedz dalībvalstīm saglabāt vai ieviest nodokļus apdrošināšanas līgumiem, nodokļus derībām un azartspēlēm, akcīzes nodokļus, valsts nodevas un, vispārīgā nozīmē, jebkurus nodokļus, nodevas vai maksājumus, ko nevar raksturot kā apgrozījuma nodokļus ar noteikumu, ka šo nodokļu, nodevu vai maksājumu iekasēšana tirdzniecībā starp dalībvalstīm nerada formalitātes, šķērsojot robežas.”;

(169) direktīvas 402. pantu aizstāj ar šādu:

“402. pants

Šajā direktīvā paredzētie pasākumi nodokļa uzlikšanai pakalpojumu sniegšanai starp dalībvalstīm ir pārejas perioda pasākumi, un tos aizstāj ar galīgo režīmu, pamatojoties uz principu par nodokļa uzlikšanu pakalpojumu sniegšanas galamērķa dalībvalstī; principu par sniedzēja atbildību par PVN nomaksu un vienotu reģistrācijas sistēmu nodokļa deklarēšanai, nomaksai un atskaitīšanai.”;

(170) direktīvas 405. pantu aizstāj ar šādu:

“405. pants

Šajā nodaļā piemēro šādas definīcijas:

- 1) “Savienība” ir Savienības teritorija, kā noteikts 5. panta 1) punktā, pirms jauno dalībvalstu pievienošanās;
- 2) “jaunās dalībvalstis” ir to dalībvalstu teritorija, kuras pievienojās Savienībai pēc 1995. gada 1. janvāra, kā attiecībā uz katru minēto dalībvalsti noteikts 5. panta 2) punktā;
- 3) “paplašinātā Savienība” ir Savienības teritorija, kā noteikts 5. panta 1) punktā, pēc jauno dalībvalstu pievienošanās.”;

(171) direktīvas 406. panta a) un b) punktu aizstāj ar šādu:

- a) prece Savienībā vai vienā no jaunajām dalībvalstīm ir ieviesta pirms pievienošanās dienas;
- b) precei kopš tās ieviešanas Savienībā vai vienā no jaunajām dalībvalstīm ir piemērots šis režīms vai situācija.”

(172) direktīvas 408. pantu groza šādi:

(a) panta 1. punkta ievadfrāzi aizstāj ar šādu:

“1. Par preces importu, par kuru ir norādīts, ka tā ir bijusi brīvā apgrozībā vienā no jaunajām dalībvalstīm vai Savienībā, uzskata.”;

(b) panta 2. punkta ievadfrāzi aizstāj ar šādu:

“2. Papildus 1. punktā minētajiem gadījumiem par preču importu uzskata gadījumus, kad nodokļa maksātājs vai persona, kas nav nodokļa maksātājs, pēc pievienošanās dienas dalībvalsts teritorijā izmanto preces, kuras tam Savienības teritorijā vai vienā no jaunajām dalībvalstīm ir piegādātas pēc pievienošanās dienas, ja ir izpildīti šādi nosacījumi.”;

(c) panta 2. punkta b) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“b) preces nav bijušas ievestas Savienībā vai vienā no jaunajām dalībvalstīm pirms pievienošanās dienas.”;

(173) direktīvas 410. panta 1. punktu groza šādi:

(a) punkta a) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“a) importētā prece ir nosūtīta vai transportēta uz vietu ārpus paplašinātās Savienības;”

(b) punkta c) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“c) importētā prece 408. panta 1. punkta a) apakšpunkta nozīmē ir transportlīdzeklis, kurš pirms pievienošanās dienas ir iegādāts vai importēts saskaņā ar nodokļa uzlikšanas vispārējiem nosacījumiem, kas ir spēkā kādas jaunās dalībvalsts vai kādas Savienības dalībvalsts iekšējā tirgū, vai kuram saistībā ar tā eksportu nav piemērots atbrīvojums no PVN vai PVN atmaksāšana.”;

(174) direktīvas X pielikumu groza šādi:

(a) pielikuma A daļas 1) un 4) punktu aizstāj ar šādu:

“1) pakalpojumi, ko sniedz zobu tehniķi;

4) ceļojumu aģentu pakalpojumi, kas minēti 306. pantā, kā arī tādu ceļojumu aģentu pakalpojumi, kuri darbojas ceļotāja vārdā un interesēs, attiecībā uz ceļojumiem ārpus Savienības.”;

(b) pielikuma B daļas 5) un 6) punktu aizstāj ar šādu:

“5) aklu personu vai aklajiem domātu darbnīcu sniegti pakalpojumi, ar noteikumu, ka šie atbrīvojumi nerada būtiskus konkurences izkropļojumus;

6) pakalpojumu sniegšana oficiālām iestādēm, kas atbild par kapsētu, kapu un karā kritušo piemiņai veltītu pieminekļu būvi, iekārtošanu un apkopi;”

(c) pielikuma B daļas 8) punktu svīturo;

(d) pielikuma B daļas 11) un 12) punktu aizstāj ar šādu:

“11) tādu pakalpojumu sniegšana valsts iestāžu lietotu gaisa kuģu, tostarp šādos gaisa kuģos uzstādīta vai lietota aprīkojuma, vajadzībām, kas ietver pārbūvi, remontu, tehnisko apkopi fraktēšanu un īri;

12) tādu pakalpojumu sniegšana, kas ietver karakuģu pārbūvi, remontu, tehnisko apkopi, fraktēšanu un īri;”

2. pants

1. Dalībvalstis vēlākais līdz 2022. gada 30. jūnijam pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis tūlīt dara zināmus Komisijai minēto noteikumu tekstus.

Tās piemēro minētos noteikumus no 2022. gada 1. jūlija.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarāma šāda atsauce.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu galvenos noteikumus, kurus tās pieņem jomā, uz ko attiecas šī direktīva.

3. pants

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

4. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.
Briselē,

*Padomes vārdā —
priekšsēdētājs*